

การใช้เรื่องรักร่วมเพศเป็นแก่นเรื่องในนวนิยาย

จุดเด่นของการนำเรื่องรักร่วมเพศมาใช้ในนวนิยายเรื่อง ประตูที่ปิดตาย เงาพระจันทร์ และ ทางสายที่สาม นั้น อยู่ที่ผู้ประพันธ์แสดงจุดมุ่งหมายในการเขียนอย่างชัดเจนว่ามีเจตนาแสดงถึงปัญหาของคนที่รักร่วมเพศโดยตรง ทั้งนี้ลักษณะของปัญหานั้นอาจแตกต่างกันไปตามทัศนะของผู้ประพันธ์

ในเรื่อง เงาพระจันทร์ โสภาคกล่าวถึงความตั้งใจในการเขียนไว้ในคำนำว่า

"เงาพระจันทร์เป็นนวนิยายที่ข้าพเจ้าเรียบเรียงขึ้นด้วยจุดประสงค์ที่จะเขียนถึงผู้โหยคร่ำครวญ ซึ่งมีความรักและการแสดงออกทางเพศที่ผิดธรรมชาติ เพื่อประโยชน์ในการทำความเข้าใจ เห็นใจ และเพื่อผู้เป็นพ่อ แม่ ทั้งหลาย ซึ่งอาจพบบุคคลในครอบครัวที่เกิดปัญหาดังกล่าว..."

เหมือนถึงฮันไต เพื่อบอกกล่าวว่ารกร่วมเพศในชายและหญิง พบได้ในบุคคลซึ่งมีความเป็นปกติธรรมดา

ถึงเวลาที่สังคมจะต้องศึกษาและทำความเข้าใจ อีกทั้งเห็นอกเห็นใจ และช่วยเหลือประคับประคองผู้โหยคร่ำครวญเหล่านี้... ในฐานะที่เป็นเพื่อนมนุษย์ ให้เขามีชีวิตอยู่ด้วยดี ปราศจากความรู้สึกที่ว่า ตัวเองกำลังประกอบความชั่วร้าย เลวทราม เลื่อมเสียหรือจมดิ่งอยู่ในความทุกข์ทรมานใจแล่นล่าหัล..."

ส่วนกิร์ต ฮันนา กล่าวในคำลงท้ายของเรื่อง ทางสายที่สาม ว่า

"ความตั้งใจจริงของผู้เขียนนั้นต้องการให้ "ทางสายที่สาม" ได้มีส่วนช่วยถ่ายทอดความรู้สึกของบุคคลผู้ถูกรังแกและสิ่งแวดล้อมทำให้เกิดปมด้อยขึ้นในชีวิตของเขาและสังคมเห็นว่าไร้คุณค่า ฮันไตจริงแล้ว ความผิดแปลกของคนเหล่านั้น มิควรที่จะเป็นปัญหาของสังคม หากเขาได้รับการเข้าใจอย่างถูกต้อง ผู้เขียนไม่ต้องการล้นหลามให้เห็นว่าการประพฤติดีแต่เป็นเรื่องตงามเลยด้วยความสัตย์จริง แต่ผู้เขียนมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะให้ผลงานจากการค้นคว้า

หลักฐานทางจิตใจผู้ประพุดิแปลงไปจากเพศของตน ซึ่งผู้เขียนได้ใช้เวลาอันยาวนาน แทบจะเรียกได้ว่าตลอดชีวิตของผู้เขียนเองมาเปิดเผยถึงจิตใจและความรู้สึกที่แท้จริงในส่วนลึกของบุคคลเหล่านั้นบ้าง"

สำหรับเรื่องประตุที่ปิดตาย แม้กฤษฎาจะไม่กล่าวคำนำหรือคำลงท้ายถึงจุดประสงค์ในการนำเรื่องรักร่วมเพศมาเขียน แต่เมื่อผู้อ่านอ่านจบก็สามารถเข้าใจได้เป็นอย่างดีว่าผู้ประพันธ์ต้องการเขียนถึงปัญหาของคนกลุ่มนี้และผู้เกี่ยวข้องโดยตรง

เรื่องรักร่วมเพศแน้นฉิวสิ่งเกิดใหม่ในสังคม แต่รักร่วมเพศที่ปรากฏในนวนิยายนับว่าเป็นความใหม่ การที่นักเขียนนำเรื่องรักร่วมเพศมาใช้เป็นแก่นเรื่องนอกจากจะแสดงให้เห็นถึงความสนใจของนักเขียนที่มีต่อความเปลี่ยนแปลงทางสังคม ยังเปิดโอกาสให้นักเขียนแสดงถึงชีวิตของคนรักร่วมเพศได้อย่างเต็มที่ เนื่องจากนักเขียนต้องการเปิดเผยถึงคนรักร่วมเพศเป็นประเด็นสำคัญ จุดเด่นสิ่งอยู่ที่การนำเสนอเรื่อง ตัวละครที่เป็นคนรักร่วมเพศ รายละเอียดเกี่ยวกับคนรักร่วมเพศ ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงจะวิเคราะห์นวนิยายทั้ง 3 เรื่องในหัวข้อต่อไปนี้คือ

- ก. การนำเสนอเรื่อง ซึ่งจะเน้นศึกษาถึงความขัดแย้ง (conflict) ของตัวละครรักร่วมเพศ ทั้งที่เป็นตัวละครเอกและตัวละครประกอบ
- ข. ทัศนคติของนักประพันธ์ที่มีผลต่อการสร้างตัวละคร
- ค. การนำเสนอความรู้เกี่ยวกับคนรักร่วมเพศ

ทางสายที่สาม

ก. การนำเสนอแก่นเรื่อง

ในเรื่องทางสายที่สาม แก่นเรื่องที่กิริติ์เสนอ คือชีวิตของคนรักร่วมเพศที่ถูกเรียกว่า "กะเทย" หรือคนที่ต้องการแปลงเพศ หรือที่กิริติ์ เรียกว่าคนแปลงเพศ โดยให้ภาพของคนที่เกิดมามีจิตใจตรงกันข้ามกับร่างกายอย่างกระจ่างชัด ทั้งในด้านความรู้สึกส่วนตัว ความขัดแย้ง อันเกิดจากการเป็นคนแปลงเพศ และรายละเอียดทางวิชาการเกี่ยวกับคนที่ต้องการเปลี่ยนเพศ โดยเสนอเรื่องนี้ผ่านตัวละครเอกของเรื่องคือแก้ว

กรีตี่สร้างให้แก้วเกิดเป็นชายที่มีจิตใจเป็นหญิง เกิดในครอบครัวชาวประมง
ธรรมดาในจังหวัดชลบุรี ถิ่นกำเนิดของแก้ว ย่อมเป็นอุปสรรคอย่างยิ่งต่อการดำเนินชีวิต
วัยเด็ก โดยเฉพาะอย่างยิ่งความแปลกเพศของแก้วนั้น นำความกระตือรือร้นมาสู่ครอบครัว
ด้วย

"เด็กชายแก้วที่บอบบางกว่าลูกชายชาวประมงเพื่อนบ้าน เด็กชายแก้วซึ่งทำ
ให้นายแล่งผู้บิดาอึดอัดใจทุกครั้งเมื่อเพื่อนบ้านพูดพาดพิงถึงบุตรชายของตนว่า เรียบร้อยผิดเด็ก
ชายทั่วไป เด็กชายแก้วผู้ถูกเรียกว่า "ไอ้กะเทย"¹

สรรพนามที่แก้วถูกเรียก แสดงให้เห็นข้อเท็จจริงของคนแปลกเพศประการหนึ่งว่า
พวกเขาถูกปฏิเสธจากสังคมโดยสิ้นเชิง แม้จะอยู่ในวัยไร้เดียงสา ดังนั้น ความขัดแย้ง
ประการแรกของชีวิตคนแปลกเพศจึงคือความขัดแย้งที่เกิดจากสังคม แก้วคงกลายเป็น
ไอ้กะเทยของชาวบ้านตลอดไป หากพ่อกับแม่จะไม่เสียชีวิตในทะเลตั้งแต่แก้วยังเล็ก แก้ว
ย้ายมาอาศัยอยู่กับหลวงตา เรียนหนังสือจนจบชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นจากโรงเรียนประจำ
จังหวัด แล้วจึงเดินทางเข้ากรุงเทพฯ เพื่อทำงานหาเงินเรียนหนังสือต่อ จุดนี้นับเป็นการ
เปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญที่สุดในชีวิตแก้ว เพราะ ณ ที่กรุงเทพฯ นี้ แก้วได้มีโอกาสรู้จัก
กับสันทรักกะเทยนิสัยดี ในเวลาเดียวกันแล้วก็ได้รู้สึกตัวเองอย่างแท้จริงว่ามีความปรารถนา
ที่จะกลายเป็นร่างเป็นผู้หญิง เพราะชีวิตจิตใจที่แท้จริงของแก้วนั้นไม่มีความเป็นผู้ชายตั้ง เรือนร่าง
เลย ความต้องการเป็นผู้หญิงของแก้วนั้นแรงกล้าถึงแก่ตั้งปณิธานว่า

"ฉันจะไม่ขอแต่งงานเป็นผู้ชายอีก สักวันหนึ่งฉันจะเป็นผู้หญิงเต็มตัว ถึงแม้ว่า
ฉันจะเกิดมาเป็นผู้ชาย แต่ฉันขอตายอย่างผู้หญิง..."²

¹ กรีตี่ ช่นา, ทางล่ายที่ล่าย (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วรรณกรรม
เพื่อชีวิต, 2525), 1 : 171.

² เรื่องเดียวกัน, หน้า 157.

ความตั้งใจอันเด็ดเดี่ยวนี้สะท้อนให้เห็นสภาพจิตใจที่เป็นผู้หญิงอย่างแท้จริงของ แก้ว และด้วยความรู้สึกนั้น ทำให้แก้วไม่มีความขัดแย้ง (conflict) กับตนเองในการ แสดงออกถึงความเป็นผู้หญิง แม้ว่าสังคมจะไม่ยอมรับการแสดงออกเช่นนั้น ทั้งนี้เพราะแก้ว เข้าใจและตระหนักดีถึงธรรมชาติแห่งเพศที่แท้ของตน ทุกครั้งที่แก้วแต่งตัวเป็นผู้หญิง หัวใจ แก้วจึง เต็มตันไปด้วยความลุ่มและ ความมุ่งมั่นครั้งสำคัญในชีวิตซึ่งคือโอกาสที่ได้แปลงเพศ เป็นผู้หญิง แต่ระหว่างที่แก้วยังเดินทางไปไม่ถึงจุดหมายนั้น การแสดงออกที่ตรงข้ามกับ บทบาททาง เพศที่สังคมกำหนดไว้ ทำให้แก้วมีความขัดแย้งกับสังคม ความขัดแย้งนั้นนำไปสู่ ปัญหาในการดำรงชีวิตและความบวชร้าง

กรีต้าได้ชี้ให้เห็นถึงความทุกข์ของคนที่เกิดมาแปลกเพศทั้งในด้านจิตใจและการ ดำรงชีวิตอยู่ในสังคม ในด้านจิตใจ กรีต้าบรรยายถึงความรู้สึกบวชร้างบนภาวประการของ ผู้ที่ถูกตราหน้าว่ากะเทยไว้เกือบตลอดเรื่อง

"ความเจ็บปวดและอ้างว้าง ว่าเหวที่สังข์และผู้ที่ถูกเรียกว่า "กะเทย" ทุกคนได้สัมผัส"¹

"ยื่นมือว่ากะเทย ก็ถูกหัวเราะเยาะตลอดเวลาละหนู จะเกิดเป็นกะเทยในวัง หรือกะเทยล่สัมผัสอย่างพี่ คนก็หัวเราะเยาะทั้งนั้น"²

"รล่ชาติของความขมขื่นจากการเกิดมาผิดเพศนั้นมากมายนมหาศาล"³

ความรู้สึกเหล่านี้เกิดขึ้นเพราะการที่สังคมปฏิเสธพวกเขาแทนการให้ความเห็นใจ ในฐานะเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน กะเทยส่วนใหญ่จึงมีความรู้สึกร่วมกันประการหนึ่งคือขมขื่นใจ กับสภาพของตนเอง

¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 4.

² เรื่องเดียวกัน, หน้า 9.

³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 196.

สำหรับการดำรงชีวิตนั้น ความลำบากประการแรกคือความต้องการรับกับการถูก
จากบางบุคคล แก้วอาจจะโชคดีที่ความเป็นคนดีของแก้วทำให้คนใกล้ชิดมองข้ามความ
แปลกเพศของแก้ว แต่ถึงกระนั้นในสายตาสังคมภายนอก แก้วยังคงได้รับการดูถูก

เมื่อพงษ์พลน้องชายอาจารย์ทรง โจมมารักแก้ว ก็รีบบรรยายความคิดของอาจารย์
ทรง โจมผู้มีฐานะทางสังคมเป็นที่ยอมรับนับถือว่า

"หล่อนจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหนถ้าใคร ๆ พูดกันว่าน้องชายอาจารย์ดอกเตอร์
ทรง โจมมีเมียเป็นกะเทย

หล่อนนึกถึงค่าฉันทาค่าเสียตส์ที่จะได้รับจากสังคม

ถ้าคนเราไม่ได้อยู่ในสังคมนี้ หล่อนอาจจะไม่สนใจกับการเสือกคู่ครองของพงษ์พล
เลย"¹

ความคิดนี้ได้สะท้อนให้เห็นเป็นอย่างดีถึงความไม่ยอมรับของสังคม และอิทธิพล
นี้ครอบคลุมถึงคนส่วนใหญ่ แม้แต่อาจารย์ทรง โจมที่มีความรู้และผ่านการศึกษามาจากต่างประเทศ
มาแล้ว

ความลำบากอีกประการหนึ่งคือ เมื่อสังคมส่วนใหญ่ยังไม่ยอมรับคนรักร่วมเพศ
ว่าเป็นปกติเช่นชายจริงหญิงแท้ คนรักร่วมเพศโดยเฉพาะกะเทยจึงพบอุปสรรคในการ
หางานทำ ก็อตกล่าวว่ากะเทยแต่งตัวเป็นผู้หญิงนั้น หางานยากชนิดเสียดตาแทบกระเด็น²
หรือยิ่งกว่างมเข็มในมหาสมุทร³ นอกจากงานประเภทช่างเสริมสวยแล้ว ก็แทบจะหางาน
อื่นไม่ได้ กะเทยบางพวกจึงหันไปประกอบอาชีพโล่เกฬและบางครั้งก็ลักทรัพย์กลายเป็นการ

¹ เรื่องเดียวกัน, เล่ม 2, หน้า 899-900

² เรื่องเดียวกัน, เล่ม 1, หน้า 234.

³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 330.

สร้างปัญหาให้แก่สังคม การประพุดเช่นนี้ ก็รู้สึกรังเกียจ และคิดว่าพวกนี้ทำให้คนภายนอก
ยิ่งดูถูกกะเทย ข้อบ่งชี้ที่ทำให้สรุปได้เช่นนั้นคือการที่กรีตกำหนดให้แก้วตักเตือน และต่อต้าน
กะเทยที่ประพุดตนใจดี เช่นนั้นเสมอ ดังตอนหนึ่ง แก้วเขียนจดหมายถึงฉัตรว่า

"คนที่ เป็นกะเทยอย่างพวกเรานั้น ถูกรรรมชาติลงโทษมาอย่างมหนักแล้วนะที่ฉัตร
แล้วทำไมสิ่งจะต้องทำความผิดที่พระท่านก็ยังสั่งสอนว่า เป็นความชั่วร้ายโดยการขโมยเงิน
ของเขา ดูไหมว่าคนบางคนนั้นพอได้ยินคำว่ากะเทย... กะเทยแต่งผู้หญิงจะต้องหนีไปถึง
สิ่งลักปรกโล้म्मและการฉกชิงวิ่งราวฉิ่งเอาไว้วก่อน ฉันไม่ว่า เขาหรือที่คิดอย่างนั้น
แต่ฉันว่าพวกเราเอง บางคนนี่ละที่ทำให้กะเทยถูกมองด้วยภาพพจน์เลว ๆ อย่างนั้น"¹

เมื่อสังคมได้กีดกันและสร้างปมด้อยให้แก่กะเทยเช่นนี้ ในที่สุด แม้แก้วจะประสบ
ผลสำเร็จในการเปลี่ยนเพศ แก้วสิ่งไม่ล่ามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมเดิมได้ เพราะทุกคน
ต่างรู้ทันเพศความเป็นมาของแก้วว่าแท้จริงแล้วคือผู้ชาย ดังนั้น การที่แก้วออกไปใช้ชีวิต
กลางป่าล่อนหน้างก็ให้แกเด็กยากไร้ แม้อุ่นหนึ่ง คืออุดมคติอันสูงส่งของแก้ว แต่ส่วน
ประกอบอื่นคือแก้วต้องการหนีจากสังคมเดิมไป เริ่มต้นชีวิตในสังคมใหม่ ในสภาพใหม่
คือเป็นผู้หญิง เต็มตัวโดยไม่มีใครทราบความเป็นมา

สำหรับตัวละครประกอบอื่น ๆ อันได้แก่ฉันทร์ ฉัตร ละอองดาวและตัวละครเสริม
ต่าง ๆ เช่นพวกกะเทยแก่น กะเทยโล้เกฉี ต่างประสบปัญหาเดียวกับแก้ว คือมีความ
ขัดแย้งต่อสังคม เพราะคนส่วนใหญ่ยังมองกะเทยด้วยความรังเกียจหรือขบขันมากกว่าจะ
เห็นใจ ความทุกข์ของพวกเขาจึง เป็นความทุกข์อันเกิดจากความขมขื่นใจ และความยาก
ลำบากในการดำรงชีวิตทั้งในแง่การวางตนและการประกอบอาชีพหาเลี้ยงตน ตัวละครเหล่านี้
ไม่มีความขัดแย้งภายในตนเอง เนื่องจากพวกเขาต่างมีจิตใจเป็นผู้หญิงและปรารถนาที่จะแสดง
ออกถึงความเป็นผู้หญิง ด้วยการแต่งกายหรือกิริยาท่าทางและมีความลุ่มลึกกับการที่ได้มีโอกาส
กระทำเช่นนั้น

1
เรื่องเดียวกัน, เล่ม 2, หน้า 810.

การที่กรีตสามารถเข้าถึงอารมณ์คนแปลกเพศและนำผู้อ่านไปสัมผัสชีวิตจิตใจของเขาเหล่านั้นได้อย่างลึกซึ้ง ส่วนหนึ่ง เป็น เพราะประสบการณ์พิเศษส่วนตัวที่ช่วยให้อ่านทอดความรู้สึกของแก้วได้อย่างสมจริงและมีชีวิตชีวา ประสบการณ์นั้นคือ

"ดิฉันเป็นทรานเซกชวล ๆ ฝึคือคนเพศหนึ่งที่เกิดมาแล้วอยากจะเป็นอีกเพศหนึ่ง... ตัวของดิฉันได้ผ่าตัดแปลงเพศเมื่อ 1975 ค่ะ ก็เกือบ 10 ปีแล้ว... หมอที่ทำผ่าตัดให้ดิฉันนะค่ะ ชื่อ ดร. ล่แดนสีย์ ไบเบอร์ เอาชื่อท่านมาใช้ในเรื่องราวสายที่สามด้วย คือหนังสือเรื่องนี้ไม่ใช่ประวัติของดิฉันนะค่ะ แต่ได้อเอาความรู้สึกไปใส่ในนี้ เป็นประวัติของเพื่อนอีกคนหนึ่งที่ได้ยิวตีได้เสียชีวิตไปแล้ว คือ... แต่ว่าไม่ใช่คนไทยนะค่ะ แต่ตัดแปลงเป็นหนังสือไทย เอาความรู้สึกตนเองที่มีความรู้สึกเดียวกับด้านนี้ลงมาเขียนในนี้ และความจริงทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการผ่าตัดหรือว่าการเข้าหาจิตแพทย์..."¹

ด้วยเหตุนี้ ทางสายที่สาม จึงเปรียบเสมือนบันทึกแห่งชีวิตจริงที่ถูกเรียบเรียงออกมาในรูปแบบของนวนิยาย แม้กรีตจะออกตัวว่า เรื่องที่เขียนไม่ใช่ชีวิตของตน แต่ความขมขื่นใจในความแปลกเพศของแก้วก็คือความรู้สึกของกรีตและสุดท้ายเมื่อแก้วกลายเป็นผู้หญิง แก้วก็เลือกเส้นทางอุดมคติคืออุทิศตนให้แก่เด็กผู้ยากไร้ ซึ่งกรีตเองหลังจากได้รับการผ่าตัดแปลงเพศแล้วก็ทุ่มเทกำลังกาย กำลังใจช่วยเหลือมูลนิธิเด็ก ทางเดินที่แก้วเลือกเดินจึงคือเส้นทางที่กรีตตั้งใจจะมุ่งไปนั่นเอง อาจกล่าวได้ว่าแก้วเป็นตัวละครที่เป็นกระบอกเสียงให้แก่กรีตในการแสดงทัศนคติตลอดจนอารมณ์ทั้งมวลของคนแปลกเพศ

ข. ทัศนคติของผู้ประพันธ์ที่มีผลต่อการสร้างตัวละคร

การนำเรื่องรักร่วมเพศมาใช้ในนวนิยายของกรีตนี้ นอกจากจะแสดงให้เห็นถึงปัญหาความขัดแย้งของตัวละครแล้ว ยังได้สื่อความคิดถึงผู้อ่านในประเด็นที่ว่า มนุษย์นั้นเลือกเกิดมิได้ และเมื่อเขาเกิดเป็นเพศใด หากประพัตตนเป็นคนดี ก็สมควรที่จะได้รับ

¹ รวบรวมจากการอภิปรายเรื่อง "เกย์ VS กฎหมาย" โดยอาจารย์กิตติศักดิ์ ปรกติ, กรีต ชนา ผศ.ดร.อภิรัตน์ เพชรศิริ, ดร.เลรี่ วงศ์มณฑา ณ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ วันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2526.

การยกย่อง กิรตี เน้นคุณความดีของคนที่การกระทำมากกว่าให้ยึดถือเรื่อง เพศ โดยให้แก้ว
แสดงความคิดเห็นเช่นนี้หลายครั้ง ตอนหนึ่งแก้ว เขียนจดหมายถึงสันทรว่า

"คนเรานั้นไม่ว่าจะเกิดเป็นอะไร ไม่ว่าจะรวยหรือจน ผู้หญิงหรือผู้ชายหรือ
กะเทย ถ้าคน ๆ นั้นเป็นคนดี เขาก็ย่อมไม่เสียชาติเกิด ความผิดปกติของมนุษย์นั้น หาก
เป็นไปโดยมิได้ทำความเดือดร้อนและทุกข์ยากให้ใครแล้ว บุคคลนั้นก็สมควรที่จะถูกเหยียด
หยามหรือเหยียบย่ำดูถูก..."¹

หรือดังที่หลวงตาผู้อุปการะแก้วในยามเด็กพร่ำลือกันว่า

"คำของคนที่ประพฤติแต่ความดี มีเมตตาธรรม ลุจริตธรรมก็คือภาพงามมีคุณค่า
เลิศล้ำ แม้มิได้อยู่ในกรอบอันตรรกะการ"²

เหตุที่กิรตี เน้นให้คนในสังคมยอมรับคุณงามความดีของบุคคลเป็นต้นตั้งนี้ อาจเป็น
เพราะกิรตีเองก็ไม่คิดว่าการ เป็นกะเทยนั้นคือสิ่งถูกต้อง แต่เมื่อคนเลือกเกิดตามปรารถนา
ไม่ได้ สิ่งที่พวกเขาต้องการจึงคือความเข้าใจ เห็นใจและโอกาสที่จะยืนหยัดในสังคม เช่น
คนปกติคนหนึ่ง ข้อสงสัยลึกลับที่ทำให้ลึกลับได้ตั้งขึ้น คือการที่แก้วได้บอกเล่าถึงความในใจว่า

"แก้วไม่ตำหนิคนไม่ชอบกะเทยหรอก ก็มันผิดธรรมชาตินี่นา แก้วเพียงแต่อยาก
จะบอกเข้าไปในหัวใจของคนเหล่านั้นว่า ให้เวลาสั้นบ้าง ให้สั้นได้มีโอกาสนี้ลึกลับว่า สันเกิด
มาเป็นเช่นนี้ ไม่ใช่โชคร้ายของใคร"³

"สันเชื่อว่าไม่มีใครในโลกนี้อยากเกิดเป็นเกย์... เป็นกะเทย... ประพฤติผิดเพศ
หรือกะเทยสันทร พวกเราที่เกิดมาเป็นกะเทยนั้น บางครั้งก็คงมีความรู้สึกเหมือนคน
เกิดมาพิการทางกายนั่นละ บางครั้งเขาคงถามตัวเองเหมือนกันว่าทำไมสันต้องเกิดมาเป็น
อย่างนี้..."⁴

¹ กิรตี ชนา, ทางสายที่สาม, เล่ม 2 หน้า 862.

² เรื่องเดียวกัน, เล่ม 1, หน้า 269.

³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 40.

⁴ เรื่องเดียวกัน, เล่ม 2, หน้า 862.

การเกิดเป็นกะเทยสิ่ง เหมือนเป็นโรคหนึ่งซึ่งต้องการการรักษาที่ถูกต้อง คือความ
เข้าใจ น้อยคนจะโชคดีประลပ်ความสำเร็จ เช่น แก้ว แต่แม้แก้วจะมีร่างกายเป็นผู้หญิง
สามารถแต่งงานได้ แต่บทบาทหนึ่งซึ่งแก้วไม่อาจกระทำได้คือการเป็นมารดาอันเป็น
ธรรมชาติของหญิงสาว ก็รู้ได้ตระหนักถึงอำนาจอันยิ่งใหญ่ของธรรมชาติซึ่งแก้วบอกสั้นๆว่า

"ความเป็นผู้หญิงของฉัน อาจจะทำให้ริพรกลับมารักฉันใหม่ได้ก็จริง
แต่ฉันจะไม่เห็นแกตัวพอกี่จะแย่ง เขามาจากไยรู้ง แม้ว่ารพรจะรักฉันสักเพียงใด
หรือฉันจะรักเขาสักเพียงใด บ้าเข็สัฟพยาบาลที่ดูแลฉันตอนผ่าตัดพูดให้ฉันฟังว่า
สิ่งเดียวที่เป็นยาพิษที่ร้ายแรงที่สุดในชีวิตการแต่งงานของผู้ที่เปลี่ยนเพศก็คือ การที่
ไม่สามารภเป็นแม่ที่ให่กำเนิดบุตรได้ และนั่นก็เป็นเหตุผลสำคัญที่ทำให้ผู้เปลี่ยนเพศ
แล้วมีชีวิตแต่งงานไม่ราบรื่น แม้ว่าคู่ครองจะให้ความรักความเข้าใจมากมาย
เพียงใด

ธรรมชาติคือสิ่งเดียวที่ไม่มีใครเอาชนะได้..."¹

เมื่อมีจุดประสงค์ที่จะเรียกร้องให้ผู้อ่านมีความเห็นใจต่อตัวละคร แก้วซึ่งเป็น
ตัวละครที่มีลักษณะอุดมคติ (idealistic) กล่าวคือมีจิตใจงดงามมีศีลธรรมตา แม้จะมีความ
โกรธเยี่ยงปฤช่น แต่สุดท้ายแก้วก็เข้าใจให้สงบได้ และมีกอรยต้นเหตุแห่งความโกรธนั้น
เมื่อริพร คนที่แก้วรักเดินทางไปศึกษาต่อที่อิตาสิและพบคนรักซึ่ง เป็นหญิงแท้ตกลงจะแต่งงานกัน
แก้วก็เก็บความปวดร้าวไว้เพียงผู้เดียว และร่วมยินดีกับริพรอย่างจริงใจ หรือเมื่อลู่ชาวดี
ภรรยาขวานหินหวงแก้ว ทั้งที่แก้วไม่มีอะไรกับขวาน แต่เพราะขวานมีบุญคุณต่อแก้วทั้งด้าน
การงาน การเงินและช่วยนำไปพบแพทย์เพื่อปรึกษาเรื่องการผ่าตัด แก้วจึงแกล้งแสดงตน
ว่ามีความสัมพันธ์กับขวาน เพื่อให้ลู่ชาวดีโกรธต้องการเอาชนะ แก้วยื่นข้อเสนอว่าจะเลิก
ติดต่อกับขวานถ้าลู่ชาวดีเลิกแสดงหน้าและยอมมีลูก ทั้งนี้เพราะแก้วทราบดีว่าขวานต้องการ
ลูกอย่างมาก ขณะที่ลู่ชาวดีหวงงานแสดงหน้า เกรงว่าจะสูญเสียความนิยมจากผู้ชมหาก
ตั้งครรภ การกระทำของแก้วนับว่าเป็นการเสียสละครั้งใหญ่ เพราะเมื่อแก้วปฏิบัติตามสัญญา

¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 864.

แก้วลาออกจากงานที่ทำอยู่กับนาวัน และปฏิเสธที่จะยืมเงินจำนวน 1 แสนบาทที่นาวันเคย
ออกปากให้ยืม ซึ่งนั่นย่อมหมายถึงว่าความหวังในการผ่าตัดย่อมมีน้อยลงไปอีก ต่อมาเมื่อ
ลู่อาวดีท้องและประสูติบุตรถยนต์ชนเสียเลือดเป็นจำนวนมาก แก้วก็ป่วยเฉื่อยมีเลือดกลุ่ม
เดียวกับลู่อาวดี แก้วจึงมีโอกาสแสดงน้ำใจตงามอีกครั้งอย่างเต็มใจโดยไม่นึกถึงเหตุการณ์
ครั้งเก่า

ไม่เพียงจะมีจิตใจที่ดีเท่านั้น รูปร่างหน้าตาผิวพรรณของแก้วยังสวยงามเด่นกว่า
ตัวละครอื่น กิริยาเน้นความเด่นนี้หลายตอน โดยผ่านความรู้สึกของตัวละครอื่น เช่น สันทรหรือ
ศรินยา

"ท่าทางการสับกระบอกด้วยมืออันขาวสะอาด และนิ้วเรียวยาวของ
แก้วแสดงถึงความอ่อนโยนของแก้วอย่างชัดเจน ผิวหน้าของแก้วขาวสะอาดและเนียน
สะอาด แววตาที่ค่อนข้างเศร้าสร้อยในบางครั้งที่สันทรเคยสังเกตเห็นมีประกายของ
ความเป็นผู้มีอารมณ์อยู่เสมอ รูปร่างของเด็กหนุ่มมอบบาง สิ่งทีละดูตตา ซึ่งสันทร
อดชมอยู่ในใจมิได้ คือรอยยิ้มอันสดใสของแก้ว"¹

ศรินยาเห็นว่าแก้วนั้น "แต่ต่างไปจากกะเทยทั่วไปที่หล่อนเคยได้พบเห็นมา แตกต่างอย่างมาก
มายนัก แก้วอ่อนหวาน นุ่มนวลและสุภาพ ที่สำคัญที่สุดก็คือ แก้วไม่ตดจริตเลย"²

นอกจากการบรรยายความสวย ความดีของแก้วแล้ว วิธีที่ทำให้แก้วดูเด่นต่างจาก
ตัวละครกะเทยอื่นก็กิริยาที่ใช้คือ การสร้างตัวละครอื่นให้มีลักษณะด้อยกว่าแก้วทั้งสิ้น ยิ่งตัวละคร
อื่นมีความด้อยเพียงใด ก็ยิ่งส่งเสริมให้แก้วดูเด่นมากยิ่งขึ้น ตัวละครที่เป็นกะเทยนับตั้งแต่
สันทรละออตา ดาว สัตร์และอื่น ๆ ล้วนมีความประทุษร้ายรังเกียจ อย่างน้อยที่สุด แม้สันทร
จะเป็นคนดี แต่ก็ยังบุคลิกขวนขี้้น นอกจากร่างกายจะด้อยกว่าแก้ว จิตใจก็ยังไม่สู้เลิศเป็นแก้ว

¹ เรื่องเดียวกัน, เล่ม 1, หน้า 5.

² เรื่องเดียวกัน, หน้า 160.

กรีตีเปรียบให้เห็นว่าสัตว์นั้นดิ้นรนหาเงินเพื่อรับการผ่าตัดแปลงเพศอย่างแก้ว แต่จุดมุ่งหมายของทั้งสองแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง

"จุดมุ่งหมายของการผ่าตัดของสัตว์ ก็คือใช้ความเป็นผู้หญิงที่สัตว์ต้องนำเงินก้อนใหญ่เข้ามานี้ เรียกว่าไรกลับคืนให้คุ้มกับความเหน็ดเหนื่อยจากการใช้ชีวิตอันผิดกฎหมายในคราบของกะเทย ซึ่งมีอาชีพเยี่ยงโล่ เหน็ดและความเจ็บปวดจากคมมีดของศัลยกรรม

ดังนั้น การเปลี่ยนเพศสำหรับสัตว์ก็คือการลงทุนที่เห็นผลกำไรนั่นเอง"¹

"แต่ความอยากเป็นผู้หญิงโดยสมบูรณ์ของแก้วนั้น คือความต้องการให้ร่างกายของตนเป็นสตรีเพศโดยสมบูรณ์เช่นจิตใจ ซึ่งไม่มีสิ่งที่จะเปลี่ยนแปลงแก้ไขได้"²

ความแตกต่างอย่างเห็นได้ชัดนี้ เน้นถึงความไม่เหมือนกะเทย โดยทั่วไปของแก้ว นอกจากนั้น แม้จะถูกเรียกว่ากะเทย แต่สึกลงไปในจิตใจ แก้วคิดว่าแก้วไม่ใช่กะเทย ไม่ใช่เกย์ เป็นเพียงคนที่เกิดมาผิดเพศและต้องการการรักษา เปลี่ยนเพศที่ผิดนั้นให้ถูกต้องสัมพันธ์กับจิตใจ ส่วนกรีตีเอง เธอก็ปฏิเสธว่าเธอไม่ใช่เกย์ แต่เป็นทรานเซกซ์วลหรือคนแปลงเพศ³ ด้วยความรู้สึกนี้ แก้วจึงแสดงความเห็นในจดหมายที่เขียนถึงสันทรเกี่ยวกับกะเทยและเกย์ว่า

"สันทรที่ว่าสันทรเกลียดพวกเกย์มาก เพราะที่สันทรถือว่าคนละพวกกับเรา สันยังจำได้ที่ที่สันทรเคยพูดว่า ผู้ชายถ้าอยากเป็นผู้หญิงก็คือกะเทย แต่พวกเกย์นั้นคือผู้ชายที่ไม่อยากเป็นผู้หญิง แต่เป็นผู้ชายที่ชอบผู้ชายด้วยกัน

¹ เรื่องเดียวกัน, เล่ม 2, หน้า 696.

² เรื่องเดียวกัน, หน้า 706.

³ การอธิบายเรื่อง "เกย์ VS กฎหมาย" มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

⁴ กรีตี ชนา, ทางสายที่สาม, เล่ม 2, หน้า 861-862.

เมื่อไม่นานมานี้ คนไทยรู้สึกคำว่า "กะเทย" และใช้คำนั้นเป็นคำเรียกผู้ที่ประพาศิตเพศไม่ว่าแบบไหน เรียกว่า "กะเทย" หมด แม้จนเดี๋ยวนี้ คนที่อยากเป็นอีกเพศหนึ่ง เพราะไม่พึงปรารถนาเพศของตนที่เกิดมา ก็ถูกรวมเรียกว่า "เกย์" ไปด้วย ทั้ง ๆ ที่คำว่า "เกย์" หรือโฮโมเซกชวลนั้นเป็นคำเรียกผู้ที่เกิดมารักใคร่ชอบพอกันเพศเดียวกัน โดยที่ตัวเองก็ไม่ได้อยากเป็นอีกเพศหนึ่ง"¹

ความเห็นนั้นนอกจากจะแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างกะเทยกับเกย์ และความหมายของกะเทยตามความเข้าใจของสังคม ซึ่งต่างจากความหมายทางการแพทย์ อีกทั้งยังแสดงให้เห็นถึงสรณามที่ใช่ เรียกคนรักร่วมเพศที่เปลี่ยนไปตามสภาพของสังคมแล้ว ยังสะท้อนให้เห็นทัศนคติของคริสตีสั่งผ่านแก้ว เกี่ยวกับเรื่องรักร่วมเพศได้อย่างแจ่มชัด คริสตีสั้นเน้นถึงความเป็นคนแปลงเพศของตนและแบ่งแยกตัวเองออกมาจากกลุ่มคนรักร่วมเพศ* เพราะเมื่อคริสตีสัญญาจิตใจเป็นผู้หญิงและพร้อมที่จะกระทำทุกอย่างเพื่อให้ร่างกายได้กลายเป็นหญิงตั้งจิตใจ การมีความรักต่อผู้ชายจึงไม่ใช่รักร่วมเพศ แต่เป็นความรักต่างเพศด้วยทัศนคติเช่นนี้ แก้วจึงไม่ยอมรับในการที่จะถูกเรียกว่า "เกย์" และบุคลิกของแก้วตลอดจนความนึกคิดจึงแตกต่างจากกะเทยคนอื่นในเรื่อง

ค. การนำเสนอความรู้เกี่ยวกับเรื่องรักร่วมเพศ

คริสตีได้แสดงถึงประเภทต่าง ๆ ของคนรักร่วมเพศ โดยเฉพาะขั้นตอนของการผ่าตัดเปลี่ยนเพศโดยละเอียด วิธีที่คริสตีใช้บอกผ่านข้อมูลเหล่านั้นมี 3 แบบคือ

¹ คริสตี ชนา, ทางสายที่สาม, เล่ม 2, หน้า 861-862.

* ในการอภิปรายเรื่อง "เกย์ VS กฎหมาย" ที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์นั้น ผศ.พิชญ์ชนก รัตโนสถ ผู้ดำเนินการอภิปรายกล่าวแนะนำถึงคริสตี ชนาว่า "สำหรับท่านแรก ท่านเป็นสุภาพสตรีที่สวยมากจริง ๆ นะคะ ท่านเป็นสุภาพสตรีจริง ๆ นะคะ เพราะว่าวันที่โทรศัพท์ไปหาท่านแล้วก็บอกว่า "คุณเหม่งคะ อยากให้คุณเหม่งมาร่วมอภิปรายเรื่องเกย์กับกฎหมายหน่อย" คุณเหม่งก็ตอบกลับมาเลยว่า "เหม่งไม่ใช่เกย์นะคะ" ทำให้ดิฉันรู้สึกเสียใจที่พูดไปเช่นนั้น" และในการอภิปราย คริสตี' ชนาได้กล่าวอ้างว่า

"หลายคนที่เข้าใจว่าดิฉันเป็นเกย์ ดิฉันบอกดิฉันไม่ได้เป็นเกย์ ดิฉันเป็นทรานเซกชวล"

1. โดยการบรรยาย
2. โดยผ่านบทสนทนา
3. โดยการเขียนจดหมาย

1. การบรรยาย

ส่วนใหญ่ กิริสใช้วิธีนี้ในการให้รายละเอียดเกี่ยวกับตัวละครกะเทยในด้านความรู้สึกและอธิบายถึงกะเทยประเภทต่าง ๆ มากกว่าเพื่ออธิบายถึงประเภทของคนรักร่วมเพศ ด้วยวิธีนี้ช่วยให้ผู้อ่านเห็นภาพของกะเทยได้อย่างชัดเจน รวมทั้งเห็นสังคมของพวกเขา เช่นในงานประกวดกะเทยประจำปีทั้งงานวัด บุคลิกของสัตว์ ละอองดาวหรือกะเทยที่เรียกว่า "กะเทยแก่น" ซึ่งกิริสบรรยายว่า

"พวกนี้เองละกรรมัง ฟังนทร์เรียกว่ากะเทยแก่น"

คนที่นั่งกระโปรงสั้นที่สุดนั้น แล่นจะอัปส์กษณ์ หนวดเคราที่เขียวครึ้มยังเห็นชัดอยู่ ภายใต้เครื่องสำอางอันหนาเตอะ ส่วนอีกสองคนเล่าก็น้ำหัวเราะไม่แพ้กัน คนที่ร่างใหญ่ที่สุดไล่ขูดสกินคอตังเปิดไหล่ กระโปรงซับตัวจนนำหวาดเสียว ล้อมรองเท้าแตะพื้นหนา ถูงน่องที่ไล่ขาดเป็นทางยาวตลอดช่วงขาส่วนนั้น"¹

2. บทสนทนา

กิริสใช้บทสนทนาช่วยในการอธิบายถึงประเภทต่าง ๆ ของคนรักร่วมเพศ และรายละเอียดขั้นต้นสำหรับผู้อ่านที่ต้องการผ่าตัดแปลงเพศ ซึ่งบทสนทนานี้มีน้ำหนักน่าเชื่อถือ เพราะกิริส กำหนดให้อาจารย์ทรงโฉม ผู้มีการศึกษาและความรู้รอบตัวดี เป็นผู้อธิบายถึงประเภทของคนรักร่วมเพศ ส่วนข้อมูลเกี่ยวกับการผ่าตัดก็เป็นคำสนทนาของนายแพทย์ที่มีต่อแก้ว ดังนั้น การใช้บทสนทนาโดยเลือกผู้พูดอย่างเหมาะสมนี้ ทำให้ความรู้ทางวิชาการที่กิริสต้องการแสดงนอกจากจะมีเหตุผลสมจริง ยังทำให้ผู้อ่านไม่เกิดความเบื่อหน่ายด้วย

¹ กิริส ช่นา, ทางสายที่สาม, เล่ม 1, หน้า 210.

อาจารย์ทรง โคมอริบายให้ผู้ชายตีผู้เป็นเพื่อนฟังว่า

"กะเทยที่แต่งตัวเป็นผู้หญิงและอยากเป็นผู้หญิงเต็มตัว โดยวิธีศัลยกรรม เปลี่ยนเพศเรียกว่าพวกทรานเซ็กชวล (Transsexual) พวกนี้มีจิตใจเป็นผู้หญิง ร้อยเปอร์เซ็นต์และถือว่าการผ่าตัดเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการเปลี่ยนแปลงของชีวิต พวกที่แต่งตัวเป็นผู้หญิง โดยไม่คิดอยากจะทำผ่าตัดนั้น เรียกว่าพวกทรานเวสต์ไท์ (Transvestite) ภาษาฝรั่งชาวบ้านเรียกว่า "แดร็ก ควีน" (Drag Queen)"¹

"พวกเกย์นี่คือพวก โฮโมเซ็กชวล (Homosexual) หรือพวกรักเพศเดียวกัน โดยที่ตัวเองไม่ได้ชิงชังในเพศของตน เป็นผู้หญิง เรียกว่า เลสเบียน พวกนี้ที่เมืองนอกมีมากเหลือเกิน บางคนเราก็ดูออก เพราะทำมันบอกว่าค่อนข้างจะผิดเพศ แต่บางคนดูไม่ออกเลย"²

สำหรับรายละเอียดขั้นต้นสำหรับผู้ต้องการแปลงเพศ นายแพทย์ประมวลที่แก้วไปพบ และปรึกษา เรื่องการผ่าตัดเป็นผู้ให้รายละเอียดและชี้ให้เห็นอันตรายหากการผ่าตัดนั้นกระทำอย่างไม่รอบคอบ รวมทั้งบอกถึงค่าใช้จ่าย ตลอดจนระยะเวลาที่ต้องรักษา การพบจิตแพทย์ ก่อนได้รับอนุญาตให้มีการผ่าตัด การศัลยกรรมหรือกินยา เอสโตรเจน ซึ่งเป็นฮอร์โมนเพศหญิง ประมาณ 1-2 ปี เพื่อปรับสภาพร่างกายภายใน เหล่านี้ล้วนเป็นข้อมูลทางวิชาการ ซึ่งหากใช้วิธีบรรยายคงสร้างความเข้าใจให้แก่ผู้อ่าน แต่การเล่นอินรูบของบทสนทนาโต้ตอบระหว่างตัวละครมีส่วนทำให้ข้อมูลที่เล่นอนั้นมีความจริงสังเขปน้อยลง แต่เวลาเดียวกันก็ให้ความรู้ที่ถูกต้องแก่ผู้อ่านด้วย

3. จดหมาย

วิธีนี้แก้วเป็นผู้เล่าเองจากประสบการณ์เมื่อได้รับการผ่าตัด โดยเขียนมาเล่าให้สันทัดฟังถึงขั้นตอนต่าง ๆ การเข้าพบจิตแพทย์ วิธีการที่จิตแพทย์ใช้ทดสอบ วิธีการผ่าตัดซึ่งแก้วเล่าว่า

¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 408.

² เรื่องเดียวกัน, หน้า 409.

"การผ่าตัดแบบที่หมอทำนี่เป็นวิธีที่ได้รับความนิยมสำเร็จอย่างดีที่สุด คือหมอใช้วิธีผ่าตัดแบบกลับ (Reverse) อวัยวะเพศชายโดยผ่าอวัยวะเพศชายทางด้านล่างตามความยาวของอวัยวะเพศ และเนื้อของอวัยวะเพศออกหมด เหลือแต่หนังหุ้มอวัยวะและเส้นประสาทรับความรู้สึกไว้ แล้วเจาะใต้ฐานของอวัยวะให้เป็นโพรงเข้าไปในร่างกาย ซึ่งส่วนนั้นเองที่เป็นส่วนของช่องคลอดและปากมดลูกของร่างกายเพศหญิง ร่างกายของเพศชายไม่มีส่วนนั้น แล้วจึงเย็บเป็นท่อโพรงเข้าไป ความลึกของอวัยวะเพศใหม่นั้น เป็นไปตามความหนาบางของร่างกายและการยืดของอวัยวะเพศเดิม ส่วนอวัยวะด้านนอก หมอก็จะใช้หนังจากอวัยวะที่ถูกผ่าและตัดส่วนภายใน ซึ่งเป็นตัวผลิตรฮอร์โมนเพศชายออกไป แล้วกลับตักแต่งให้เป็นรูปอวัยวะเพศใหม่ ซึ่งหมอต้งใช้ศัลยกรรมตกแต่งเข้าช่วย เพื่อให้รูปร่างลักษณะอวัยวะใหม่เหมือนธรรมชาติมากที่สุด"¹

ด้วยวิธีการเช่นนี้ แม้ข้อมูลที่เขียนถึงจะเป็นวิชาการ แต่ผู้อ่านจะไม่รู้สึกเบื่อหน่ายและไม่ทำให้นวนิยายเลิยรสลุ่มไป ด้วยวิธีการ 3 ประการนี้ กิรติจึงสามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับคนรักร่วมเพศได้อย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะรายละเอียดของผู้ผ่าตัดแปลงเพศ

เมื่อพิจารณาถึงกลวิธีการเล่นอ แม้กิรติจะเสือกวิธีการได้อย่างเหมาะสม แต่กลวิธีเหล่านั้นล้วนเป็นกลวิธีแบบเก่าที่ปรากฏในนวนิยายทั่วไป ไม่มีความแปลกใหม่ ความแปลก และใหม่ในงานของกิรตินั้น อยู่ที่เนื้อหาที่กิรติใช้กลวิธีเหล่านั้นเล่นออกมา กล่าวคือในการบรรยาย กิรติพูดถึงความรู้สึกละเอียดอ่อนซับซ้อนภายในจิตใจของกะเทยผู้ซึ่งนับว่าเป็นสมาชิกหนึ่งในสังคมอย่างที่ไม่เคยมีนักประพันธ์คนใดทำมาก่อน อารมณ์เหล่านั้นถูกถ่ายทอดออกมาด้วยภาษาเรียบง่าย

"ในเมื่อฉันยังไม่ได้เป็นผู้หญิง... ไม่มีวันที่ฉันจะยอมให้ตัวเองต้อง อับอายกับความเป็นผู้ชายโดยการผูกพันอันลึกซึ้งกว่าการกอด การจูบ

ฉันไม่ต้องการเป็นกะเทยให้ใคร ยิ่งกับธีรพรด้วยแล้ว ถ้าฉันไม่ได้เป็นผู้หญิงโดยสมบูรณ์แก่เขา ฉันก็จะยอมทนทุกข์ทรมานกับความขมขื่นในคราบชีวิตของกะเทยเช่นนี้ไปตลอดชั่วว尔蒙หาบใจสุดท้าย

¹ เรื่องเดียวกัน, เล่ม 2, หน้า 757.

แล้วฉันก็ร้องไห้ ร้องไห้ล้มกับความขื่นขมที่เคยมี ให้กับตัวเอง ความขื่นขมนั้นคง
จะไม่ไม่มีใครได้สัมผัสมันอย่างลึกซึ้ง เหมือนตัวของฉันหรือกะเทยที่อยู่ในสภาพชีวิตอันปวดร้าว
เช่นนี้

หลังจากที่ฉันร้องไห้แล้ว ฉันก็ตั้งใจได้ระบายความรู้สึกซึ่งเปรียบได้ดังมีดกรีดหัวใจ
ฉันทุกครั้งที่ได้พบสายตาของผู้ที่ถูกเหยียดเหยียดมากะเทย มันเหมือนว่าใบมีดนั้น จะค้างคาอยู่
กับหัวใจจนลึมนิเระกระกรัง แต่มันก็ยังทำความเจ็บปวดอยู่ทุกครั้งที่มีใครตอกย้ำด้วยคำพูดหรือ
สายตาซึ่งหักหาญอย่างไม่รู้จบสิ้น

เหมือนกับน้ำตาได้ช่วยชะล้างความขมขื่นไปพร้อมกับคำบอกเล่าของฉัน ฉันตั้งใจ
ที่ได้พบ ได้รู้จักนายแพทย์ฟิลลิปส์และหมอสุธรรม อย่างน้อยก็มีคนอีกสองคนซึ่งเต็มใจที่จะช่วย
กะเทยคนหนึ่งอย่างฉัน...กะเทยตัวเล็ก ๆ ผู้จรจะเป็นที่หัวเราะเยาะอย่างขบขันของคน
บางคน..."¹

ความในใจเช่นนี้เกิดขึ้นเพราะคนส่วนใหญ่ในสังคมเป็นต้นเหตุ แต่คนเหล่านั้น
ไม่ตระหนักถึงความปวดร้าวนี้ นวนิยายซึ่งเป็นเครื่องมือที่นักประพันธ์ใช้แสดงถึงชีวิตและทัศนะ
ทางสังคมก็ไม่ปรากฏว่านวนิยายเรื่องใดแสดงถึงความเป็นจริงนี้ ทั้งที่โดยเนื้อแท้แล้วกะเทย
เป็นเรื่องที่มีอยู่จริงในสังคม

แม้ลักษณะการเล่นอให้เห็นความไม่เป็นธรรมที่กะเทยได้รับจากสังคม จะมีลักษณะ
คล้ายคลึงกับวรรณกรรมที่แสดงถึงความเหลื่อมล้ำของสังคมอย่างที่เรียกว่าวรรณกรรมเพื่อ
ชีวิตในแง่วรรณกรรมเหล่านี้ล้วนมีจุดกำเนิดจากการเปลี่ยนแปลงของสังคม แต่ความแตกต่าง
นั้นมีอยู่ว่า นักประพันธ์มองคนยากไร้ในสังคมด้วยความเข้าใจและแสดงความเห็นใจในงาน

¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 739.

เขียนออกมาหลายชิ้นและโดยนักประพันธ์หลายคน ขณะที่กะเทยจะถูกมองข้ามไป อาจด้วยเห็นเป็นเรื่องไม่สำคัญ แต่ถ้ามองในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง กะเทยก็มีความรู้สึกทุกข์ ลွှ่ย หรือนิหิวใจ เช่นคนอื่น ๆ ในสังคม

ดังนั้น การบรรยายถึงความในใจของกะเทยในฐานะสมาชิกคนหนึ่งในสังคมที่ถูกสมาชิกส่วนใหญ่รังเกียจนี้ จึงเป็นความแปลกใหม่ในนวนิยายไทยที่น่าสนใจ ในฐานะที่นวนิยายไม่ควรเป็นเพียงเครื่องมือสื่อสารในวงล้อมจำกัด แต่ควรมีโอกาสแสดงถึงความหลากหลายและลุ่มลึกของชีวิต

ความใหม่อีกประการหนึ่งคือความรู้ในการผ่าตัดที่ก้าวหน้ามาในจดหมายถึงสังหาร ความจริงอย่างหนึ่งเกี่ยวกับนวนิยายไทยที่ไม่อาจปฏิเสธได้นั้น คือนักประพันธ์ส่วนใหญ่จะไม่ให้ข้อมูลกับตัวละครมากพอ โดยเฉพาะในนวนิยายรัก นักเขียนอาจกำหนดตัวตัวละครเอกมีอาชีพเป็นนักร้อง แต่สิ่งที่นักเขียนเล่าในเรื่องคือ ตัวละครนี้ไปพบใคร หรือเหตุการณ์อะไร จะไม่มีการเล่าถึงขั้นตอนของตัวละครในการก้าวมาสู่ความเป็นนักร้องนี้ว่าเป็นเช่นไร ในขณะที่กรีตีไม่เพียงกำหนดให้แก่วไปพบใครหรือเหตุการณ์อะไรหรือทำอย่างไรสิ่งจะบรรลุถึงความปรารถนาในการผ่าตัดเท่านั้น แต่ยังได้เล่าละเอียดถึงการผ่าตัดนั้นด้วย แม้จะเป็นเพราะด้วยประสพการณ์ส่วนตัวทำให้กรีตีมีความรู้เกี่ยวกับข้อมูลอย่างมาก แต่การที่รู้จักนำข้อมูลนั้นแทรกไว้ในวนิยายสำหรับผู้วิเศษ คิดว่าเป็นการพัฒนาเนื้อหาของนวนิยายไทยอีกระดับหนึ่งที่ไม่เพียงให้ความบันเทิงแก่ผู้อ่านเท่านั้น แต่ได้ให้ความรู้หรือแง่คิดบางประการด้วย

สำหรับสาเหตุและการแก้ไขนั้น กรีตีไม่เน้นชี้เฉพาะลงไปว่าสาเหตุที่แท้จริง ตามทัศนะของผู้แต่งคืออะไร แต่ที่พอมองเห็นได้คือผู้ที่เกิดมาเป็นกะเทย โดยทั่วไปมีพื้นฐานจิตใจเยี่ยง เอนมาทางผู้หญิง อาจกล่าวได้ว่าเป็นธรรมชาติของผู้นั้น เมื่ออยู่ในครอบครัวหรือสังคมที่ไม่ให้ความช่วยเหลือ ไม่มีความเข้าใจให้เพียงพอ พวกเขาอาจเลือกเดินชีวิตที่ผิดพลาด ดังนั้น สิ่งที่กรีตีเน้นจึงไม่อยู่ที่สาเหตุแต่อยู่ที่การแก้ไข โดยเสนอความคิดว่า พ่อแม่หรือผู้ใหญ่ในครอบครัวซึ่งมีความใกล้ชิด ควรทำความเข้าใจและช่วยเหลือแก้ไขเท่าที่ทำได้ แทนการรังเกียจ ไม่ยอมรับอันส่งผลให้เด็กเหล่านั้นหาทางออกอย่างผิด ๆ ตอนหนึ่งสตรีกล่าวถึง เรื่องส่วนตัวให้สังทรฟังว่า

"ความผิดของฉันนะ ไม่ได้อยู่ที่ตัวฉันเอง ล้วนแต่ยวนะนั่งสนทรา พ่อแม่ก็มีส่วนอยู่ด้วย เป็นกะเทยก็เหมือนกับถูกล่ามโซ่กันเขตจากโลกภายนอกแล้ว ในบ้านยังถูกพ่อแม่ล่ามโซ่เขียนตื่ออีก กอดต้นมะกอก ๆ รัหรือที่ใครจะไม่รู้กับ"¹

จะเห็นได้ว่าความคับแค้นใจส่วนหนึ่งของกะเทยมีสาเหตุมาจากทางบ้านไม่เพียงผู้เดียวเท่านั้น สันทร้องก็ต้องหนีออกจากบ้านมาเพราะคนในบ้านรังเกียจความเป็นกะเทยของสันทร้อง

ดังนั้น กิรติจึงเห็นว่าครอบครัวมีส่วนสำคัญยิ่งต่ออนาคตของเด็กชายที่มีจิตใจเป็นหญิง แต่ความเป็นจริงที่ปรากฏนั้นคือพ่อแม่รักหาใจให้ยอมรับไม่ได้ เพราะพ่อหรือแม่ต่างก็ถูกอิทธิพลของสังคมที่ยังปฏิเสธเรื่องรักร่วมเพศนี้ครอบงำอยู่

ประตูปิดตาย

ก. การนำเรื่องมาขึ้นเรื่อง

ขณะที่กิรติ เล่าชีวิตและปัญหาของกะเทย กฤษณาซึ่งเป็นนักเขียนนวนิยายที่ให้ความสนใจแก่ปัญหาครอบครัว ตลอดจนสภาพของสังคมอย่างหนึ่งคนหนึ่ง ได้แสดงถึงชีวิตของเกย์ที่ไม่กล้าเปิดเผยตนต่อคนในสังคม และปิดบังด้วยการแต่งงานกับผู้หญิง อันเป็นเหตุให้เกิดปัญหาครอบครัว ต่อภรรยาและสืบเนื่องไปเป็นปัญหาทางสังคมในที่สุด

นี่คือตัวแทนของคนรักร่วมเพศชายที่หาพบได้ทั่วไปในสังคมปัจจุบัน ผู้ชายบุคคลิตี ตำแหน่งหน้าที่การงานสูง มีตระกูลอีกทั้งฐานะการเงินมั่นคง ไม่มีอะไรบ่งว่าเขาต่างไปจากผู้ชายปกติ กฤษณาแสดงถึงความขัดแย้งสองประการของนพคือมีความขัดแย้งต่อสังคมและเกิดความขัดแย้งภายในตัวเอง ซึ่งความขัดแย้งทั้งสองประการนั้นมีผลสืบเนื่องถึงกันอย่างแนบแน่น กล่าวคือด้วยชาติตระกูลและฐานะทางสังคม ทำให้ไม่กล้าเปิดเผยว่าเป็นเกย์ จึงจำเป็นต้องแต่งงานกับภรรยาเพื่อรักษาสถานภาพทางสังคม และเพื่อจะมีทายาทสืบสกุล และการแต่งงานนี้เองได้ก่อให้เกิดความขัดแย้งภายในใจ

กฤษฎาพยายามเขียนเรื่องอย่างเป็นทางการ โดยแสดงให้เห็นปัญหาทั้งของนพิตและศิลา ความรู้สึกนึกคิดของทั้งสองฝ่าย สำหรับนพิต ปัญหาของนพิตคือการไม่ยอมรับความเป็นจริง เพราะความจริงนั้นเป็นสิ่งที่สังคมปฏิเสธ นพิตแก้ปัญหาโดยการปฏิบัติตนตามแนวทางที่สังคมกำหนดไว้ คือเป็นชายต้องแต่งงานกับหญิง การแก้ปัญหาเช่นนี้ทำให้เห็นที่เกิดความขัดแย้งภายในใจของตน อย่างรุนแรงระหว่างความปรารถนาส่วนตัวกับความรับผิดชอบที่มีต่อภรรยาและลูก

"ความทุกข์ของเขาอยู่ตรงนี้ ตรงที่อารมณ์สองฝ่ายต้องต่อสู้กันอย่างหนัก อารมณ์แรก...เขาเคยคิดว่าเขาควรจะทำได้เพื่อหล่อนและลูก ส่วนอารมณ์หลังเป็นอารมณ์ที่เขาไม่สามารถจะกำจัดให้หายไป ไม่ว่าจะใช้ความพยายามมากมายเพียงใด มันมักจะผุดพล่านขึ้นมาในหลาย ๆ ช่วง ด้วยลักษณะที่ "ต้องการ" อย่างแรงกล้า เหมือนคนที่มีภาวะ บากบั่นจะอดยาเสพติด ระหว่างรักษาจะทรมานทรมาย อยากหวนกลับไปเสพ ถ้าหากพ่ายแพ้ต่อใจตัวเองและกลับไปได้ตามหัวใจ เรียกรังง ก็รู้สึกเหมือนขึ้นสวรรค์ทั้งเป็น"¹

กฤษฎาเปรียบความยากลำบากในการปฏิบัติธรรมร่วมกันเพศกับการอดยาเสพติด ซึ่งเป็นการกระทำที่ลำบากยากยิ่ง และที่สุดของการต่อสู้ นพิตก็พบความพ่ายแพ้ ไม่สามารถเลิก ประพฤติธรรมร่วมเพศได้ การที่นพิตไม่เข้าใจธรรมชาติของตนเอง คือประเด็นที่กฤษฎาสันนิษฐานว่า เป็นการสร้างปัญหาใหม่ คือปัญหาครอบครัวแก่ตัวเองและผู้อื่นคือภรรยา

"แต่ก่อนนี้เขามีสิทธิ์ที่จะเถียงคอเป็นเอ็นว่า การเป็นเกย์ไม่ใช่ความผิด เป็นเสรีภาพ ลุดยอดอย่างหนึ่งในโลกที่ใคร ๆ ก็สามารถจะกอบโกยเอาได้ เหมือนกับแสวงหาโลกใหม่ ผู้นำคนใหม่ หรือบทบัญญัติใหม่ ๆ แต่มาบัดนี้เมื่อเขามีศิลา นพิตแน่ใจว่าเขาได้ทำความผิด... และถ้าเขาไม่พยายามแก้หรือชดเชยตัวเอง เขาจะพบความยุ่งยากที่ลุดในชีวิต

ยุ่งยากเพราะเขารังอ่านหลอกคนอื่นแท้ ๆ ขึ้นชื่อว่าหลอกแล้วไม่มีใครจะทำให้ใคร เป็นลุดขี้ได้แม้แต่ตัวเอง

¹ กฤษฎา อดิศักดิ์, ประตูที่ปิดตาย (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์บรรณกิจ, 2519), หน้า 310.

เพราะอะไรเขาจึงต้องหลอก นที่ตอบตัวเองได้ว่า... เพราะเขายังไม่เข้มแข็งพอ ที่จะยอมรับว่าตัวเอง เป็นเกย์หรือต้องการจะเป็นเกย์

เกย์อื่น ที่ยอมรับ ต่างก็เป็นลู้อยู่ในโลกของตนเอง ไม่หวาดหวั่นต่อการที่จะมีใคร ล้วงรู้ เพราะต่างก็ถือว่าเป็นสิทธิโดยชอบธรรมที่จะเลือกทางเดินของตัวเอง เป็นทางเดินที่ไม่ทำ ให้ใครเดือดร้อน"¹

ปัญหาครอบครัวของคนรักร่วมเพศที่กฤษณา เล่นอคือปัญหาที่เกิดจากคนรักร่วมเพศ ที่ไม่กล้ายอมรับสภาพแท้จริงของตน แต่คิดอย่างเห็นแก่ตัวว่า

"ผมเคยคิดว่า... ถ้าเมียผมทรมานได้ เธอจะเอาอะไรมาให้ทุกอย่าง ผมจะเลี้ยงดู เธออย่างดี รับผิดชอบต่อเธอทุกอย่างในฐานะที่เธอเป็นภรรยา เธอกับลูกจะเป็นด้วย รางวัลที่ผมต้องตั้งไว้ในห้องรับแขก"²

ความคิดของนที่สะท้อนให้เห็นทัศนคติของกฤษณาที่มีมองคนรักร่วมเพศที่แต่งงานว่าเป็น การกระทำที่ไม่ถูกต้อง ในการนำผู้หญิงคนหนึ่งมาร่วมรับทุกข์ทรมานด้วย ดังนั้น แม้จะเลี้ยงดู ภรรยาอย่างดีเพียงไร ในฐานะภรรยา จิลลาย่อมประสบปัญหาเช่นกัน ปัญหาเหล่านั้นคือปัญหาทาง เพศสัมพันธ์ และปัญหาทางด้านจิตใจที่ต้องหวั่นไหวตลอดเวลาด้วยความหึงหวงน้อยใจและลุ่มพเพข ลสภาพของตน ในฐานะมารดา จิลลาวิตถว่าลูกจะกลายเป็นเด็กที่มีปัญหาที่ฝ่อเป็นเกย์และด้วย ลสภาพแวดล้อมที่ไม่ดี ลูกก็อาจกลายเป็นคนรักร่วมเพศด้วยความกดดันเรื่องนี้ ได้แสดงออกใน คำปราศรัยที่มีตอนที่ว่า

"แล้วนี่สิ้นคงจะต้องกลายเป็นโรคประสาทเข้าสักวันจนได้ ตรงที่คอยระวังไม่ให้ ลูกสาวกลายเป็นเลสเบี้ยน"³

¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 220.

² เรื่องเดียวกัน, หน้า 104.

³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 295.

ในประตูปิดตาย สิ่งไม่เพียง เล่นจนถึงชีวิตคนรักร่วมเพศ แต่ได้สะท้อนให้เห็นปัญหาของผู้ที่ต้องเกี่ยวข้องกับฐานะภรรยา กฤษณาแสดงให้เห็นถึงจิตใจอันตั้งเครียดของซิลลา ในการที่ต้องต่อสู้เพื่อตั้งนพิกสัมาเป็นผู้ชายปกติ เพราะเมื่อไม่มีการหย่าร้าง สิ่งที่ซิลลา จำเป็นต้องทำคือ หาทางประคับประคองความรักในครอบครัวไว้ ซึ่งเป็นงานหนัก เพราะเมียน้อยของนพไม่ไข่หญิงสาว แต่เป็นชายหนุ่ม ในความหวังแหม่นั้น สิ่งมีความล้มเหลวปะปนไปด้วย เป็นปัญหาใหม่ที่เกิดจากความเปลี่ยนแปลงทางสังคม ซึ่งซิลลาต้องพยายามทำใจยอมรับและแข่งขันกับผู้ชายที่อื่นที่สนใจ

"นพที่ชอบคนผอมเพรียว ไม่ว่าหญิงหรือชาย สิ่งทำให้ซิลลาอดเป็นกังวลอย่างมาก มายไม่ได้ที่รูปร่างเปลี่ยนไป และบางทีก็ถึงกับหุดหู่ที่รู้สึกว่า หล่อนมีหน้าที่จะต้องแข่งขันอย่างเอาเป็นเอาตายเพื่อให้ได้ชัยชนะ อย่างน้อย ๆ ก็ครั้งหนึ่งซึ่งเป็นส่วนของหล่อนและซึ่งหล่อนจำเป็นจะต้องรักษาไว้ ไม่ให้ "ฝ่ายนั้น" ช่วงชิงเอาไปเสียอีก"¹

แง่มุมของคนรักร่วมเพศที่กฤษณามองเห็นและนำมาเล่นสิ่งต่างจากเรื่องทางสาย-ที่ล้ามของกิริติ ชนา ขณะที่กิริติมองด้วยสายตาของ "คนใน" และถ้ายทอดความขมขื่นใจที่ถูกสังคมกั้นวงล้อมไว้ให้กลายเป็นคนนอกสังคม กฤษณาก็ได้มองในฐานะผู้อยู่นอกเหตุการณ์ และมองเห็นถึงปัญหาที่จะเกิดจากคนรักร่วมเพศที่ขาดความรับผิดชอบ และได้สร้างปัญหาให้แก่ผู้อื่น ซึ่งสามารถสืบเนื่องเป็นปัญหาของสังคมต่อไป ในตอนจบกฤษณาได้ปิดเรื่องด้วยคำถามที่ตั้งสะท้อนอยู่ในใจของซิลลาว่า

"ทำยังไง จำนวนเด็กชายของเราถึงจะลดลงจากบัญชีเกย์ได้คะนไฟ"²

คำถามนี้ชี้ถึงทัศนคติของกฤษณาได้อย่างชัดเจนว่ามีความวิตกต่อจำนวนคนรักร่วมเพศในสังคมที่ดูเหมือนว่าจะทวีจำนวนมากขึ้น ด้วยทัศนคติ นอกจากจะเล่นถึงความขัดแย้งของคนรักร่วมเพศแล้ว กฤษณา ยังเน้นถึงปัญหาอันอาจเกิดจากคนรักร่วมเพศด้วย

¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 295.

² เรื่องเดียวกัน, หน้า 375.

ส่วนล่าเหตุของการเป็นเกย์ของนพินั้น กฤษณา เน้นที่การอบรมเลี้ยงดูและสภาพแวดล้อม โดยเฉพาะโรงเรียนประจำ ที่ลีดานที่นี่ นพินเรียนรู้เรื่องรักร่วมเพศ โดยนักเรียนรุ่นพี่เป็นผู้สอนให้ ประกอบกับนพินหน้าตาดี

"ใคร ๆ ก็อยากจูบ อยากรกอด จูบกอดมากเข้าก็ทำให้เขาติตรล่าตาดีของเพื่อนเพศเดียวกัน"¹

เหตุที่ต้องไปอยู่ประจำนั้นก็เพราะนพินเป็นผู้ชายคนเดียวในจำนวนพี่น้องสี่คน พ่อไม่ใช่ตัวอย่างดี แม้ไม่ต้องการให้ชนพลูกคลุกกับแม่และพี่น้องที่เป็นผู้หญิงมาก จึงส่งเข้าโรงเรียนอยู่ประจำ

สำหรับการรักษานั้น หมอเป็นผู้ให้คำตอบแก่ซิลลาว่า หากคนไข้ไม่ต้องการรักษา หมอคนใดก็ช่วยไม่ได้ นพินเป็นหนึ่งในจำนวนนั้น เขาคิดว่าการเป็นเกย์ไม่ใช่สิ่งผิด ไม่ใช่คนไข้ที่ต้องการหมอ แต่เขามีอิสระในภาวะเสื่อภริณีชีวิต เขาแสดงความคิดเห็นว่า

"ทำไมฉันจะต้องทำตามคำสั่งของธรรมชาติ ทำไม ผมไม่เข้าใจเลย ให้ตายซี ไม่เข้าใจว่าทำไมเราจะต้องทำตามที่ธรรมชาติบอกให้ทำเหมือนเด็กกว่าง่าย เราจะพลิกแมลงอะไรเล่นของเราไม่ได้หรือ ก็เรามีสิทธิ์อยาก"²

เมื่อการเป็นเกย์สำหรับนพินไม่ใช่สิ่งผิด เขาจึงไม่ต้องการหมอ สำหรับเขา ความผิดนั้นอยู่ตรงที่เขาไม่กล้ายอมรับความจริง แต่กลับหาทางออกด้วยการแต่งงาน ซึ่งเขาตระหนักในความผิดนี้ดี

"ผมไม่ควรเลย บาปหนักเหลือเกินที่ผมพยายามจะหลอกคุณ หลอกใคร ๆ ถ้าผมโดดลงไปทั้งตัว ก็คงจะหมดเรื่อง"³

การแก้ไขสำหรับกรณีนี้ คือผู้เกี่ยวข้องต้องทำใจให้ยอมรับ ดังที่พิลลิตาร์ ญาติของซิลลาแนะนำว่า

¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 209.

² เรื่องเดียวกัน, หน้า 232.

³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 295.

"มันไม่เหมือนปัญหาอื่นเสียด้วยนะพี่สิน อย่างอื่นมันยังพอแก้ได้บ้าง แต่อย่างนี้ไม่มีทาง ก็มียู่ทางเดียวอย่างที่ผมบอกนะแหละคือพยายามทำใจให้ได้"¹

นอกจากจะแสดงถึงสาเหตุและการรักษาแล้ว กฤษณายังกล่าวถึงจำนวนของคนรักร่วมเพศที่เพิ่มมากขึ้นตามลำดับ สถานะที่บันเทิงของคนเหล่านี้ จิลลานั้นเมื่อไปเที่ยวบาร์ประเภทนี้ถึงแก่รำพึงว่า "ไม่เคยนึกเลยว่าพวกสักเพศจะมากมายปานนี้"² นที่ซึ่งเป็นเกย์เองกล่าวแก่พิลลิดารว่า

"แล้วบึ้งสัง เกตหรือเปล่านั้น เวลาที่ปริมาณของเกย์เพิ่มขึ้นอย่างน่าตกใจ"³ และอีกตอนหนึ่งกล่าวแก่จิลลาว่า

"คุณอาจจะตกใจถ้าได้รู้ว่าเดี๋ยวนี้ คนกลายเป็นเกย์มีมากมายแค่ไหน นายพล นายพัน สฎาปนิก นักออกแบบ นักการเมือง ศิลปิน ทุกเหล่าทุกอาชีพที่เดินผ่านหน้าหรือนั่งรถ ส่วนกับคุณ ดูเป็นผู้ชายดีบติ บางทีมีเมียมีลูก แต่เมื่อถอดเสื้อผ้าแล้ว เขาเป็นเกย์"⁴ สถานะที่บันเทิงของคนรักร่วมเพศที่กฤษณาบรรยายถึงนั้น มีตั้งแต่บาร์ระดับต่ำที่แต่งสถานที่ด้วยสภาพวาดเปลือย มีโชว์พิเศษให้ชม บาร์กะเทยที่ "ผู้ชายทุกคนแต่งตัวเป็นหญิง แต่งหน้าทาปาก นุ่งกระโปรง มีจริตกริยาเช่นเดียวกับหญิงบางคน มีหน้าอกตุ้มเต่ง ร่างบาง เอวกลม ล่วยเสียจนดูเกือบไม่ออกว่าเพศที่แท้จริงคือชาย"⁵ จนถึงบาร์ชั้นดีที่คนไปเที่ยวที่นั่น "หลายคนที่มีชื่อเสียงทั้งในวงราชการและวงศิลปะดูเขา เหล่านี้มีความลุ่มเมื่อได้ตกมาอยู่ที่นี้"⁶

¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 126.

² เรื่องเดียวกัน,

³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 321.

⁴ เรื่องเดียวกัน, หน้า 240.

⁵ เรื่องเดียวกัน, หน้า 321.

⁶ เรื่องเดียวกัน, หน้า 254.

ความแพร่หลายนี้ส่งผลให้กลุ่มคนบางพวกในสังคมเช่นผู้ที่ทำงานตามสถานที่ที่ต้อง
เกี่ยวข้อง เช่นโรงแรม เริ่มเคยชินกับพวกกรักร่วมเพศ และเหมือนยอมรับไปโดยปริยาย
ถึงขนาดสะท้อนให้เห็นถึงความเปลี่ยนแปลงทางสังคม ซึ่งความเปลี่ยนแปลงนั้น แม้จะไม่เป็น
ที่ยอมรับโดยทั่วไปแต่ได้ส่งผลถึงบางส่วนของสังคมที่มีส่วนเกี่ยวข้อง

"สมัยที่อาคารร้านโรงต่าง ๆ บนถนนเพชรบุรีตัดใหม่เพิ่งกำเนิด หากมีชายกับชาย
พากันไปขอเช่าห้องในโรงแรมเป็นที่หาความสำราญ ฝ่ายตาของพนักงานโรงแรมจะมองดู
เขาอย่างประหลาดใจ และรู้สึกถึงความพิลึกกึกกือของมนุษย์ในโลกจนเหลือจะจับ เก็บเอาไป
เป็นข่าวซุบซิบตระหนกตกใจอีกนาน แต่สมัยนี้ ความรักความใคร่ระหว่างเพศเดียวกันกลายเป็น
ของธรรมดาที่สังคมทำใจให้อยอมรับมากขึ้นตามช่วงเวลา เมื่อมาถึงวันนี้ พนักงานตามโรงแรม
ต่าง ๆ จึงมีหน้าที่เพียงส่งกุญแจห้องให้ด้วยความรู้สึกเป็นปกติ เหมือนกับว่าคนที่เดินเข้ามานั้น
คือชายกับหญิง"¹

ด้วยเหตุที่กรักร่วมเพศเป็นแนว เรื่อง ใหม่ แม้นกรักร่วมเพศจะมีปรากฏมาแต่โบราณ
หรือปัจจุบันคนบางกลุ่มเริ่มยอมรับ แต่ยังมีคนอีกจำนวนไม่น้อยที่ไม่มีความรู้เกี่ยวกับพวกเขา
เมื่อนำเรื่องกรักร่วมเพศมาใช้เป็นแก่นเรื่อง ทัศนะจึงพยายามให้ความรู้เกี่ยวกับกรักร่วมเพศ
ต่อผู้อ่านมากเป็นพิเศษ ซึ่งออกมาทั้งในลักษณะการบรรยายและบทสนทนา ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็น
บทสนทนาของนักร้องตลกหรือศิลปิน โดยนักร้องจะเป็นผู้อธิบายถึงชีวิตของเกย์ให้ทั้งสองฟัง
วิธีการนี้ทำให้บทสนทนาบางตอนไม่เป็นธรรมชาติ ดังตอนที่นักร้องเล่าให้ตลกฟังว่า

"การลุ่มลุ่มของเกย์โสดโผน รุนแรง ดุดัน ซึ่งผู้หญิงที่เป็นเมียไม่อาจทำได้ สมัยก่อน
เกย์หรือกะเทยอาจจะแบ่งเป็นสองเพศ คือใครชอบเป็นผู้หญิงก็เป็นผู้หญิงออกหน้าออกตา มี
ทาบปาก เขียนคิ้ว นุ่งกระโปรง แต่สมัยนี้คุณไม่มีวันจะรู้ว่าใครเป็นใคร เขาดูเป็นผู้ชาย
เหมือน ๆ กับผู้ชายทั้งเมือง"²

¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 171-172.

² เรื่องเดียวกัน, หน้า 241.

เมื่อวิเคราะห์ถึงคำพูดดังกล่าว ในแง่คำพูดที่ล้าสมัยที่เป็นเกย์ที่มีต่อภรรยา อาจกล่าวได้ว่า เป็นคำพูดที่ค่อนข้างรุนแรง โดยเฉพาะหญิงซึ่งเป็นคนแสนดี ต้องการเอาใจจิลลาเป็นการชดเชยความบกพร่องของตนไม่สมควรพูดประโยคที่ทำลายจิตใจมากเพียงนี้ ถ้านักพูดกับตัวละครอื่น ความรุนแรงนี้จะเบาบางลง กฎเกณฑ์เองคงตระหนักถึงความจริงในข้อนี้ จึงบรรยายกำกับไว้ว่า

"ขณะที่พูดนั้น เขาไม่รู้ตอกว่าหัวใจภรรยาเขาฝ่อลงขนาดไหน"¹

ในการบรรยายนั้น กฎเกณฑ์ใช้วิธีอธิบายอย่างตรงไปตรงมา

"คำว่า "สาว" หมายถึง เกย์ที่ทำหน้าที่ฝ่ายหญิง การร่วมรักของเกย์นั้น ไม่จำเป็นต้องแยกหน้าที่ตายตัวว่าใครจะต้องเป็นชายหรือเป็นหญิง เมื่ออยู่ในห้องนอนแล้ว คนทั้งสองก็สามารถจะผลัดเปลี่ยนกันเป็นหญิงหรือชาย ลุดแต่ความพอใจ"²

นวนิยายแนวอื่นของกฎเกณฑ์ การบรรยายฉากรักจะปรากฏอยู่น้อยมาก ส่วนใหญ่ละทิ้งไว้ไม่กล่าวโดยละเอียด แต่ในนวนิยายเรื่องนี้ กฎเกณฑ์แสดงอารมณ์ของคนที่มีความสัมพันธ์ด้วยกันอย่างชัดเจน

"ความงั้นปนร้อนใจ เกิดง่ายที่สุดกับอารมณ์ เขาก็เพียงแต่ได้แลเห็นกล้ามเนื้อบางแห่ง และรูปพรรณสัณฐานของอวัยวะบางส่วนของ เพศเดียวกับเขาเท่านั้นเอง

อาจจะเป็นเงาของขนตาหนา แก้มที่ตอบอย่างเขี้ยววน หากแต่มีหนวดอ่อน ๆ ราวไรอยู่เหนือริมฝีปาก ล้าคอปิดเขี้ยวในที่ทำชวนวาบหวาม

และบางทีก็อาจจะเป็นกล้ามเนื้อตรงต้นแขน สะตือที่ดูเนียนและลึกซึ้ง สับไปกว่านั้น อีกก็อาจจะเป็นอวัยวะบางแห่งที่มีสีสังตงาม มีรูปลักษณะเพียบพร้อมหาที่ติมิได้ทางกายวิภาค

หรือทำทางอันราบรื่นยวบตาต่าง ๆ"³

¹ เรื่องเดียวกัน.

² เรื่องเดียวกัน, หน้า 172.

³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 256.

ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะกฤษฎาต้องการอธิบายให้คนอ่านเห็นว่าคนที่เป็นรักร่วมเพศ นั้นมองเห็นความงามแห่งเพศตนอย่างไร ซึ่งความรู้สึกต่างจากที่มีต่อหญิงมากมาย สำหรับ จิลลาแม้จะเป็นสาวสวย รูปร่างงดงาม แต่ทัศนคติว่า

"อารมณ์ของเขาที่มีต่อจิลลานั้น ไม่เคยรุนแรง ขึ้นด้วยการก่อฉนวนจนเขม็ง เกร็ง คล้ายกองเพลิงที่ลุกโหมอย่างบ้าคลั่งเลย ไม่ว่าเขาจะแลเห็นอก เอว ตะโพกของหล่อนที่โหน และไม่ว่าหล่อนจะพยายามหามุมศิลป์เพื่อฉวยจับกอบโกยความกระหายของเขาอย่างมีเล่ห์ เหลี่ยมเพียงใด นั่นว่าถึงตอนที่หล่อนยังไม่ตั้งครรภ์ ยิ่งตอนตั้งครรภ์แล้วนี่ เห็นจะไม่ต้อง พุดถึงกันอีกดอกว่า หล่อนได้เหลือที่ว่างตรงไหนให้เขา เกิดปั่นป่วน"¹

ความรู้ที่กฤษฎาถ่ายทอดแก่ผู้อ่านนั้น ย่อมเป็นความรู้ที่เกิดจากการศึกษาจากตำรา ผู้สันตติกรรมหรือนายแพทย์ มิใช่เกิดจากประสบการณ์ส่วนตัวเช่นกิริติ ดังนั้น เรื่องนี้จึงแสดงให้เห็นความตั้งใจที่จะพัฒนางานเขียนของกฤษฎา เวลาเดียวกันก็แสดงให้เห็นถึงอุปสรรคในการใช้เรื่องรักร่วมเพศเป็นแก่นเรื่อง สิ่งแรกที่ยังมองเห็นได้ชัดคือขนาดความยาวของเนื้อเรื่อง โดยปกติ นวนิยายของกฤษฎาจะมีความยาวไม่ต่ำกว่า 2 เล่ม แต่ความยาวของเรื่อง ประตูปิดตาย นั้น เป็นได้เพียง 1 เล่มเล็กหรือ 375 หน้า อันแสดงให้เห็นถึงความจำกัดของเนื้อเรื่องที่ไม่สามารถจะขยายขอบเขตไปได้กว้างขวางเช่น นวนิยายรักไว้ใจ หรือนวนิยายครอบครัวแนวอื่น อุปสรรคสำคัญต่อมาคือการให้ข้อมูลเกี่ยวกับคนรักร่วมเพศที่กฤษฎาค้นคว้ามา โดยที่ต้องอธิบายในรูปนวนิยายที่ให้ความบันเทิงมากกว่าจะเป็นวิชาการ ซึ่งมิใช่ของง่ายและบางครั้งยากแก่การหลีกเลี่ยง กฤษฎาใช้วิธีให้นักวิชาการคือนายแพทย์เป็นผู้อธิบายแก่จิลลาที่ มาขอคำปรึกษา การให้ข้อมูลโดยสร้างตัวละครเหมาะสมเช่นนี้ ทำให้เรื่องมีเหตุผลน่าเชื่อถือ แต่นายแพทย์นั้นย่อมไม่สามารถปรากฏตัวได้ทุกฉากที่มีการอธิบายถึงชีวิตเกย์ ดังนั้น ในบางตอน จึงจำเป็นต้องใช้บทสนทนาเข้าช่วย และอธิบายอย่างตรง ๆ ซึ่งการอธิบายเช่นนี้แม้จะให้ความรู้แก่คนอ่าน แต่ยากที่จะหลีกเลี่ยงไม่ให้เป็นรูปแบบที่แสดงอย่างเด่นชัดว่าต้องการแสดงข้อมูล

1

เรื่องเดียวกัน, หน้า 256.

"นอกจากพวกแบงก์ น้ำหอมและเครื่องสำอาง สิ่งที่สำคัญและจำเป็นที่เกย์จะต้องเป็น "เครื่องมือ" อีกอย่างหนึ่งก็คือ คริมหรือน้ำมันใฝ่ผม บางอย่างใช้แพร่หลายอยู่ในท้องตลาด คริมชนิดหนึ่งที่มีโฆษณาว่าตัวยาอ่อน ไม่ระคายเคืองแกผิวหน้าของผู้เยาว์ แต่คนทั่วไปก็หารู้ไม่ดีกว่า เกย์ใช้คริมล้างหน้ายี่ห้อนี้เป็น "สื่อ" ที่ทำให้การลุ่มลุ่มของเขาแล่นไปราบรื่นเหมือนรถที่แล่นไปบนไฮเวย์

ส่วนน้ำมันใฝ่ผมยี่ห้อเก่าสำหรับทรงผมชายทั้งหมดกลางหนุ่มใหญ่ก็เช่นกัน ขาดไม่ได้สำหรับโต๊ะแต่งตัวหรือห้องน้ำของ เกย์"¹

กฤษฎาพยายามเปิดเผยถึงชีวิตเกย์อย่างมากที่ลุดเท่าที่จะทำได้ ดังนั้น การอธิบายหรือบรรยายตรง ๆ จึงมีอาจจะหลีกเลี่ยงได้

"คู่นอนของ เกย์มักจะมีหลายคน แม้ว่าจะมีคนหนึ่งที่รักมาก ติดมาก แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า จะไม่แอบนัดคนอื่นไปนอน แม้ระบิลก็เช่นกัน เขาอาจจะแสดงตนว่ามีเมียหลงเสน่ห์หั้นพี แต่ถ้าเมื่อใดฝ่ายนั้นเพลอ เขาก็จะแอบนัดคนอื่น ล้มลองระล่ำชาติใหม่ ๆ เรื่อยไป แต่สิ่งที่เขาจะต้องระวังเป็นอันมากก็คือ อย่าให้แผนการนอกใจของเขาเกิดโงกพวนพ้องกับแผนการนอกใจของฝ่ายที่เขาทำทำว่ารักมากเข้า เป็นอันขาด กระฉีกวันจะไม่มีวันเป็นไปได้อีก ถ้าทั้งสองฝ่ายต่างคงคู่กันใหม่ไป "จะเอ" กัน ณ ที่ใดที่หนึ่ง ถึงนาที่นั้นแล้ว ทั้งคู่ต่างก็จะปราดเข้าตบและข้อม แสดงเหมือนกับว่ารักกันมาก หวงกันมาก เกย์ถือว่า ถ้าประสันหน้ากันถึงขั้นนั้นแล้ว ไม่แสดงฝีมือล่ายมือให้ปรากฏจะนับว่าเสียศักดิ์ศรีครั้งใหญ่ แต่ศักดิ์ศรีชนิดนี้ก็ไม่ดีวันที่คนหมู่อื่นจะเข้าใจได้ นอกจากหมู่พวกของเกย์ด้วยกัน"²

1
เรื่องเดียวกัน, หน้า 271.

2
เรื่องเดียวกัน, หน้า 271.

การอธิบายเช่นนี้ บ่งชี้ความประการหนึ่งคือ ความรู้ที่กฤษฎาบอกเล่าานั้น ก็คือความรู้ที่เกยบางคนอาจให้มา ซึ่งอาจเป็นจริงสำหรับบางคนแต่ไม่ทุกคน ความรักในกลุ่มคนเหล่านี้ที่กฤษฎาแสดงออกมา ล้วนเป็นความรักที่มีจุดมุ่งหมายที่ความสัมพันธ์ทางเพศเป็นประการสำคัญมากกว่าจะเน้นในด้านจิตใจ ซึ่งเป็นเรื่องละเอียดอ่อนที่หากผู้ใดไม่มีความรู้สึกลึกซึ้งเอง ก็ยากที่จะบรรยายได้อย่างถูกต้องหรือเข้าถึงอารมณ์ที่แท้จริงของพวกเขาได้

อย่างไรก็ดี เรื่องประตูปิดตาย ได้แสดงให้เห็นถึงความตั้งใจของกฤษฎาที่จะแสดงปัญหาของชนกร่วมเพศโดยส่วนตัว ตลอดจนเหตุที่ทำให้เกิดเป็นปัญหาทางครอบครัวซึ่งกระทบกระเทือนถึงสังคม อันเป็นปัญหาที่พบได้ง่ายในสังคมปัจจุบัน ซึ่งการเขียนถึงเรื่องเหล่านี้ต้องการการศึกษาถึงความเป็นจริงพอสมควร มิใช่เกิดจากจินตนาการเพียงอย่างเดียว ความพยายามในการเขียนปัญหาแง่มุมใหม่ทางสังคมโดยการค้นคว้าพอสมควร แสดงถึงความต้องการพัฒนางานเขียนของกฤษฎาและนับว่าเป็นผลดีต่อวงการนวนิยายไทยที่นักประพันธ์บางคนยังคงพึ่งพาความนึกฝันเป็นสำคัญ

เงาพระจันทร์

ก. การนำเสนอก่อนเรื่อง

แม้โลภาคจะแสดงความตั้งใจให้ผู้อ่านรับรู้ในคำว่าความต้องการเขียนเรื่องนี้ เพื่อ "ประโยชน์ในการทำความเข้าใจ เห็นใจ และเพื่อผู้เป็นพ่อแม่ทั้งหลาย ซึ่งอาจพบบุคคลในครอบครัวที่เกิดปัญหาดังกล่าว..." แต่เนื้อเรื่องที่ปรากฏนั้น โลภาคเน้นความสำคัญให้แก่พิมพ์ ซึ่งตกเป็นเหยื่อของชนกร่วมเพศคือพาดิมากกว่า โลภาคปูพื้นฐานให้เห็นชีวิตความเป็นมาของพิมพ์ตลอดจนรายละเอียดอุปนิสัยของพิมพ์มากกว่าพาดิ ความต้องการของโลภาคที่จะให้ผู้อ่านเห็นใจพาดิ ซึ่งเป็นเลสเบียนซึ่งไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร เพราะการให้พิมพ์เป็นตัวละครสำคัญในการเดินเรื่อง รวมทั้งสร้างบุคลิกให้เป็นคนกึ่งดงามทั้งรูปร่างและจิตใจ มีส่วนให้คนอ่านรู้สึกคุ้นเคยกับพิมพ์ และเห็นใจพิมพ์เมื่อถูกพาดิรุกราน พยายามขู่ขงพิมพ์มาเป็นของตน การที่โลภาคเขียนให้พาดิเป็นเลสเบียน โดยที่ไม่ให้ข้อมูลที่ชวนให้มาเห็นใจพอ

อีกทั้งยังมีความประพฤติกทำให้คนอื่นเดือดร้อน ทำให้ผู้อ่านเห็นใจผู้ที่เดือดร้อนมากกว่าจะเห็นใจพาดังที่โลภภาคแสดงความตั้งใจไว้

โลภภาควางโครงเรื่องให้ทีมเป็นเด็กที่เกิดมาในครอบครัวที่มีพ่อแม่รัก มีความเข้าใจลูกและอบรมเลี้ยงดูอย่างถูกต้อง ทำให้ทีมเป็นคนมีจิตใจโอบอ้อม ซื่อสัตย์ช่วยเหลือผู้อื่น เมื่อพบพาดังซึ่งเป็นนักเรียนรุ่นพี่ ทีมก็มีแต่ความจริงใจและมองพาดังในแง่ดี จนเมื่อทีมมีโอกาสอยู่กับพาดังสองคนและพาดังชวนลาม ทีมจึงตกใจและพยายามหลีกเลี่ยงหนีในขณะที่พาดังก็ติดตามไม่ลดละ เหตุการณ์คืนที่พาดังชวนลามทีม กลายเป็นเรื่องราวประทับใจใจทีมและนำความเดือดร้อนมาสู่ชีวิต เพราะเกรงว่าผู้ชายที่มารักนั้นจะไม่มีใจในทีมเรื่องนี้เพียงพอ เมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนี้ การเขียนให้ผู้อ่านเห็นใจ เรื่องรักร่วมเพศของโลภภาคจึงมีนี้ หนักไปทางทีม คือให้เห็นใจเด็กที่มีความพลาดพลั้งไป เอกพันธ์ย้ายหมู่บ้านมาขอพอกทีมเป็นตัวแทนของผู้ที่ไม่เปิดใจให้กว้างสำหรับเรื่องนี้ เมื่อเอกพันธ์ตกลงใจแต่งงานกับทีมแล้ว แต่พาดังทราบดีว่าต้องการชดเชยวง โดยการไปเล่าเรื่องในอดีตของตนกับทีมให้ฟัง เอกพันธ์ก็ถึงกับเปลี่ยนใจเลิกรักทีม เหตุการณ์นี้จึงมีผลต่อผู้อ่านในแง่เห็นใจทีมมากขึ้น เวลาเดียวกันพาดังก็นำเกลียดชัง เพราะการกระทำที่เห็นแก่ตัว การนำเรื่องรักร่วมเพศมาใช้เป็นแก่นเรื่องของโลภภาคจึงมีลักษณะที่ทำให้ผู้อ่านเห็นใจผู้ที่มีความเกี่ยวข้องกับคนรักร่วมเพศโดยที่ผู้เขียนไม่ตั้งใจ เป็นไปเพราะด้อยประสบการณ์หรือด้วยเหตุใด ๆ เช่นทีมนางเอกของเรื่อง สำหรับพาดังซึ่งเป็นคนรักร่วมเพศที่แท้จริงนั้น ไม่มีพฤติกรรมตอนใดชวนให้มาเห็นใจเลย พาดังไม่เพียงจะนำความทุกข์มาสู่เด็กหญิงเช่นทีมหรือมยุราที่พาดังมาเป็นคนรักของตน แต่พาดังยังเป็นคนที่จิตใจแข็งกระด้าง เมื่อแม่ของพาดังสืบแต่งงานและพาดังตั้งครภ ก็มิได้มีจิตใจอ่อนโยนเอียงมารดาทั่วไป แต่พยายามทำลายลูกในท้อง ครั้นไม่สำเร็จ เมื่อลูกกำเนิดมาก็ไม่ดูแลสนใจ ทั้งไว้กับพ่อและตัวเองหนีไปมีชีวิตอย่างที่ต้องการคือ ใช้ชีวิตกับผู้หญิง และมาตามรบกวนทีมอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ความรักของพาดังก็มีพื้นฐานที่ความต้องการทางเพศ มิใช่เป็นความรักบริสุทธิ์ ดังนั้น สิ่งต่างๆวิถีทางที่จะนำคนที่ตนรักมาเป็นของตนโดยไม่คำนึงถึงความเดือดร้อนของผู้ใด พฤติกรรมที่น่ารังเกียจเช่นนี้ ไม่เปิดโอกาสให้คนอ่านนึกสงสารพาดังได้เลย โลภภาควินิจฉัยของพาดังน้อยมาก เพียงบอกเล่าว่าเกิดในครอบครัวร่ำรวย ขาดความอบอุ่น มีพี่น้องเป็นผู้ชายล้วนและเกลียดผู้ชายเพราะคิดว่า

เป็นต้นเหตุให้ผู้หญิงลำบาก ไม่มีการสร้าง เหตุการณ์ตอนใดที่ทำให้เห็นว่า เหตุการณ์นั้นบีบบังคับ ให้พาสีต้องประพฤตินั้น แล้วไม่มีการบรรยายความในใจของพาสีในการที่มีความผิดแผก ไปเช่นนี้ว่า รู้สึกขัดแย้งเช่นไร โสภาคแสดงให้ผู้อ่านเห็นเพียงด้านเดียวของพาสีคือแง่ที่พาสี คิดว่าความรักที่มีต่อหญิงด้วยกันนี้ ดีกว่าจะรักกับผู้ชาย และตั้งต้นเอาชนะโดยการขู่ขึงผู้หญิง ที่ตนรักให้มาเป็นของตนโดยไม่คำนึงถึงว่าผู้หญิงคนนั้นมีจิตใจตอบสนองหรือไม่

เนื้อเรื่องสำคัญของ เงาพระจันทร์ จึงเน้นอยู่ที่ พิม แสดงให้เห็นถึงความทุกข์ของ เด็กสาวบริสุทธิ์ที่เผชิญเข้าไปเกี่ยวข้องกับคนรักร่วมเพศ และประสบการณ์นั้นเป็นตราบ่าที่ ประทับใจ ทั้งนี้เพราะคนในสังคมบางกลุ่มยังไม่เปิดใจให้กว้างสำหรับเรื่องเหล่านี้ พิมต้อง ต่อสู้กับความรู้สึกที่คิดว่าผิดและปวดร้าวกับความรูสึกนั้น จนในที่สุดก็พบคนที่เข้าใจและมีความสุข

โสภาคกำหนดให้แผนเพื่อนเก่าของพิมสมัยยังเป็น เด็กและเป็นสามีเก่าของพาสี เป็นผู้ช่วยพาพิมพ้นจากความทุกข์ เนื่องจากเรื่องรักร่วมเพศยังเป็น เรื่องที่สังคมไม่ยอมรับ อย่างเต็มที่ ผู้มีประสบการณ์ดังกล่าวจึงต้องการคุ้มครองที่มีความเข้าใจและเห็นใจอย่างลึกซึ้ง มยุราไม่ประสบปัญหาเรื่องคู่ครอง แม้ว่าจะเคยเป็นคนรักของพาสีมาเป็นเวลานาน เพราะ ปรีนทไม่ทราบความสัมพันธ์ของพาสีกับมยุรา ความสัมพันธ์ดังกล่าวเปิดเผยขึ้นเมื่อแต่งงานกัน เรียบร้อยแล้ว ซึ่งด้วยความผูกพันในฐานะของสามี ประกอบกับทราบว่ามยุรายอมตกอยู่ในภาวะ เช่นนั้น เพราะรู้สึกเป็นหนีบุญคุณต่อพาสีที่ช่วยเหลือมยุรามาโดยตลอด ปรีนทจึงเห็นใจภรรยาและ เกสยตพาสีที่ฉวยโอกาสทำลายวันเวลาที่ดั่งงามของมยุรา ประกอบกับภายหลังจากการแต่งงาน พาสีก็ไม่สนใจติดต่อกับมยุราอีก มยุราจึงไม่ประสบปัญหาเท่ากับพิม นักหนักของเรื่องจึง เน้นอยู่ที่ พิม เป็นสำคัญ

อย่างไรก็ดี การที่โสภาคกำหนดให้ตัวละครที่เผชิญมีความเกี่ยวข้องกับคนรักร่วมเพศ ได้พบผู้ที่เห็นใจอย่างแท้จริง เช่นที่พิมพบแผนและมยุราพบปรีนท แสดงให้เห็นว่า โสภาคต้องการ ให้คนในสังคมเพิ่มความเห็นใจให้แก่บุคคลเหล่านี้ แต่ในขณะเดียวกัน คนรักร่วมเพศที่แท้จริง คือพาสีกลับไม่มีผู้ใดให้ความเห็นใจมากพอที่จะช่วยดึงให้พ้นจากพฤติกรรมรักร่วมเพศ เลย สุดท้ายพาสีก็ยังคงประพฤติดนเป็นคนรักร่วมเพศต่อไป ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่าแม้ค่านิยมของ โสภาค จะเรียกร้องให้ผู้อ่านเห็นใจคนรักร่วมเพศอย่างไรก็ตาม แต่เนื้อเรื่องที่ปรากฏเป็นเพียงการ เรียกร้องให้สังคมเห็นใจแก่คนที่เคยมีความสัมพันธ์กับคนรักร่วมเพศ โดยเปิดโอกาสให้บุคคล เหล่านั้นสามารถ เริ่มต้นชีวิตใหม่ได้

ข. ทัศนะของผู้ประพันธ์ที่มีผลต่อการสร้างตัวละคร

การที่โศภาคมิประสบความสำเร็จในการเล่นอ เรื่องดังที่แสดง เจตนาไว้นั้น สันนิษฐานได้ว่าทัศนะที่แท้จริงของโศภาคที่มีต่อกลุ่มคนรักร่วมเพศมิใช่สิ่งที่ยิ่งไว้ โศภาคอาจมีความสงสารคนรักร่วมเพศและปรารถนาได้อย่างจริงจัง แต่ทัศนะที่ซ่อนนอยู่ภายใน คือการที่ยังไม่สามารถปรับใจให้ยอมรับว่าเป็นเรื่องปกติได้ เมื่อนักเขียนยังทำจิตใจให้ยอมรับอย่างเต็มที่ไม่ได้ เขาก็ไม่สามารถเขียนให้ผู้อ่านคล้อยตามได้เช่นกัน

ด้วยเหตุนี้ พฤติกรรมของพาดิตลอดจนบุคลิกจึงไม่มีลักษณะที่สามารถเรียกร้องความเห็นใจจากผู้อ่าน บุคลิกของพาดินอกจากจะมีลักษณะแข็งกร้าวแล้ว พฤติกรรมที่มีต่อมยุราในบาง เหตุการณ์ยังสะท้อนให้เห็นจิตใจที่แท้จริงของพาดิว่าเป็นคนรักร่วมเพศเต็มตัว มีความรู้สึกรุนแรงและหึงหวงเท่าที่ชายหนุ่มอารมณ์ร้ายกาลคนหนึ่งพึงมีต่อหญิงสาว เช่น เหตุการณ์เมื่อครั้งพาดิทราบว่ามีมยุราติดต่อกับวันท์ พาดิก็ทำร้ายร่างกายของมยุราและทำลายสิ่งของด้วยความโกรธ ลักษณะของพาดิจึงเป็นลักษณะที่อันตรายต่อหญิงสาว และนับว่าเป็นภัยอย่างหนึ่งที่พึงระวัง บุคลิกและพฤติกรรมของพาดิที่โศภาคกำหนดขึ้นเช่นนี้จึงไม่เปิดโอกาสให้คนอ่านเกิดความสงสาร เห็นใจพาดิได้เต็มที่

ข้อบ่งชี้ประการหนึ่งคือ การใช้คำว่า "วิปริต" อธิบายถึงคนรักร่วมเพศเป็นจำนวนหลายครั้ง โดยความหมายของคำว่าวิปริตเองนั้น มีความรุนแรงอยู่ในตัวแล้ว ยิ่งเพิ่มการใช้บ่อยครั้ง และด้วยตัวละครส่วนใหญ่ต่างใช้คำนี้ ล้วนสนับสนุนให้ผู้อ่านได้เกิดความรู้สึกคล้อยตามในการสรุปถึงความรักเช่นนั้นว่าวิปริต

ตัวอย่างการกล่าวถึงคนรักร่วมเพศโดยใช้คำว่า "วิปริต" มีดังนี้

เด็กนำส่งสารนำ เวทนาที่เกิดมา วิปริต ผิดธรรมดา

เขา วิปริต ผิดธรรมดา น่ะลูก พ่อบอกเขาว่าพาดิ น่ะมีความ วิปริต ทางใจ

พวกผู้ชายที่มีอารมณ์ วิปริต

คน วิปริต อย่างเมียของคุณ

แน่ใจหรือว่าเขาไม่ได้ วิปริต อย่างแม่พาดิอีกคน

เขาไม่วิปริตหรือครับ ผู้ชายที่วิปริตอีกตั้งเท่าไร

ส่วนหนึ่งจะมาจากแม่ที่ผิดวิปริตก็ข้างข้าง

มีภรรยาที่วิปริตผิดธรรมดา

ภรรยาขอให้เขานั้นยับยั้งอารมณ์และความคิดวิปริตของคนข้าง ๆ

ขาดก่อนคงไปทำอะไรใครมา ถึงได้วิปริตผิดผู้หญิง

ผู้หญิงกับผู้ชายเท่านั้นที่ธรรมชาติสร้างให้เป็นผู้สืบพันธุ์มนุษย์ในโลก เหมือนจากนี้ เป็นความ-
ผิดปกติ และวิปริตทั้งสิ้น

เขาอยู่กับผู้หญิงวิปริต แล้วมาอยู่กับผู้หญิงธรรมดาปกติมนุษย์

นี่เป็นตัวอย่างบางส่วนของโลกาคีย์ แต่เพียงเท่านี้ก็แสดงได้ถึงการใช้คำซ้ำ ซึ่งแม้
จะเกิดจากความบกพร่องทางด้านการใช้ภาษาของผู้ประพันธ์หรือด้วยสาเหตุใดก็ตาม ส่วนหนึ่ง
ได้บังเอิญคิดถึงได้สำนึกอันแท้จริงที่มีต่อคนรักร่วมเพศด้วย

ด้วยทัศนคติดังกล่าว พาณิตัวละครรักร่วมเพศผู้ซึ่งควรได้รับความเห็นใจ จึงมีบทบาท
สำคัญรองลงไปจากพิมพ์ โสภาคให้ข้อมูลเกี่ยวกับพิมพ์อย่างละเอียดละออ แสดงถึงความขัดแย้ง
ภายในใจของพิมพ์ที่เกิดขึ้น เพราะหลงใหลในรสสัมผัสของพาณิตัวละครคนเดียวกัน สติสัมปชัญญะได้
ยับยั้งความรู้สึกหลงใหลนั้นว่าเป็นสิ่งไม่ถูกต้อง นอกจากความขัดแย้งภายในตัวเองแล้ว พิมพ์
ยังพบกับความขัดแย้งต่อสังคม เนื่องจากบางบุคคลในสังคม เช่นครอบครัวของเอกพันธ์มอง
ความผิดพลาดเล็กน้อยของพิมพ์ว่าเป็นเรื่องเสื่อมเสีย เมื่อนำหนักตกอยู่ที่พิมพ์เช่นนี้แล้ว ภาพของ
พาณิตัวละครจึงเป็นเพียงผู้หญิงที่มีลักษณะและการแต่งกายเยี่ยงชาย แต่เกลียดผู้ชาย โสภาค
ไม่แสดงถึงความขัดแย้งภายในใจหรือภายนอกของพาณิตัวละคร ผู้อ่านทราบได้ว่าพาณิตัวละครมีความขัดแย้ง
กับสังคมโดยการประมวลเหตุการณ์ ตลอดจนปฏิกิริยาของตัวละครตัวอื่นที่มีต่อพาณิตัวละคร โดยที่โสภาค
ไม่สื่อความขัดแย้งนั้นให้เห็นโดยตรง และไม่ถ่ายทอดให้เห็นอารมณ์ของตัวละครที่อาจเกิดขึ้น
ด้วยความขัดแย้งนั้น

ค. การเล่นอรรถาธิบายเกี่ยวกับเรื่องรักร่วมเพศ

โสภาคมิได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับคนรักร่วมเพศอย่างมากเช่นกิริตหรือกฤษณา แต่ได้
แทรกความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุของรักร่วมเพศหญิงว่าเป็นเรื่องที่เกิดได้ง่ายในโรงเรียน
สตรี เรือนจำหรือที่ใดก็ตามที่เป็นแหล่งชุมนุมผู้หญิงโดยเฉพาะ เป็นเรื่องที่เกิดมาแต่โบราณ
การแก้ไขโสภาคเสนอเฉพาะพวกวัยรุ่นที่เพิ่งผ่านโรงเรียนที่มีแต่เพื่อนผู้หญิงว่าเป็นเรื่อง

ผู้ใหญ่หรือผู้ปกครองควรเปิดใจให้กว้างเกี่ยวกับเรื่องรักร่วมเพศ และพยายามหาทางชักจูงเด็กไปในทางที่ถูก เช่นที่พ่อและแม่ของทิมปฏิบัติต่อทิม แทนการเพิกเฉยอันเป็นเหตุให้เด็กหลงผิดมากยิ่งขึ้น หรือการแก้ปัญหาอย่างไม่ถูกต้อง เช่นที่แม่ของพาดิส์จัดการให้พาดิส์แต่งงาน

ความคิดที่เล่นอ้อมมีส่วนคล้ายความคิดของคริสตีที่เห็นว่าผู้ใหญ่ผู้ใกล้ชิดกับเด็กมักมีส่วนช่วยหรือดูเด็กที่มีแนวโน้มว่าจะเป็นรักร่วมเพศอย่างมาก

กลวิธีในการเล่นอ้อมเรื่องรักร่วมเพศนั้น โสภาคใช้วิธีผ่านบทสนทนาและใช้การบรรยาย ในการบรรยาย โสภาคถ่ายทอดอารมณ์และพฤติกรรมของพาดิส์ ที่มีต่อทิม ซึ่งความรู้สึกเหล่านั้นล้วนมีพื้นฐานจากความต้องการทางเพศ ดังบรรยายว่า

"...นิ้วมือของพาดิส์ไต่เบา ๆ ไปตามท่อนแขน สัมผัสนั้นกระตุ้นอารมณ์เหลือหลาย...ทิมขยับตัวเบา ๆ หันหลังให้ คนข้าง ๆ ถอนใจเฮือก มองส่วนโค้งตลอดลำตัวอย่างหูดหงิดอยากจะสัมผัสกอดรัดแล้วโถม รุกกอดให้สัมผัสอารมณ์รักและปรารถนาที่มีมาช้านาน ทิมจะรู้สึกอย่างไรหนอ...คงจะสิ้นใจไปกับทั้งกาย ก็ออกบริสุทธิ์สะอาดอย่างนั้น..."¹

ความรักของ เลล์เปียนที่โสภาคเข้าใจ สิ่งเป็นความรักความต้องการทางเพศมากกว่าจะเป็นความรักที่บริสุทธิ์ต้องการความอบอุ่นทางใจ ซึ่งทัศนคติตรงกับทัศนคติของกฤษฎาที่แสดงไว้ในเรื่องประตูปิดตายที่ความรักใคร่ระหว่างตัวละครล้วนเป็นการแสวงหาความลุ่มหลงร่างกายจากกันและกัน แต่ต่างจากทัศนคติของคริสตีที่สร้างให้แก้วยึดถือความรู้สึกทางใจเป็นสำคัญ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะทั้งโสภาค และกฤษฎาบรรยายความรักของคนรักร่วมเพศตามความเข้าใจที่มี ขณะที่คริสตีบรรยายด้วยหัวใจและมีประสบการณ์โดยตรง

ข้อบ่งชี้ที่ทำให้สรุปได้ว่าโสภาคมีทัศนคติเช่นนั้น คือเมื่อพาดิส์คิดถึงทิมโดยนำไปเปรียบเทียบกับคนอื่นที่รู้สึกนั้น ความคำนึงที่เกิดขึ้นคือ

¹ โสภาค สุวรรณ, เงาพระจันทร์ (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์บรรลือสาส์น, 2524) 1 : 276.

"ฮันนี่คนนั้นดีแต่ข้าว ออกเป็นไข่ดาว ผอมผิตผิง ต่างกับพี่ร้อยเท่า...พี่มีผิวกาย ผุดผาด ทรวงอกอ้มเอิบ ส่วยงาม แม้จะยังไม่เคยรังแกอย่างใจสักครั้ง พาณีก็ยังไม่ลืมภาพ รางเลื่อนที่แอบมอง ในคืนแรกที่พี่มาย้ายเข้าไปอยู่ด้วยกันในบ้านเช่า..."¹

จะเห็นได้ว่าความคิดพาดพิงเวียนแต่เรื่องความลุ่มหลงเพศ แม้จะคิดเปรียบเทียบกับใครสักคนก็ยังเปรียบในเรื่องความสวย ความเด่นทางสรีระ ทั้งที่ความเด่นอย่างแท้จริงของพี่ที่โลภภาคเน้นคือความเป็นคนมีจิตใจอ่อนโยน เมตตา ทุกคนที่รู้จักพี่ตระหนักถึงความดีนี้ โดยทั่วถ้วน ดังนั้น การที่พาณีเคยเกลียดชังอย่างอึ้งกับพี่แถมมองข้ามเรื่องความรักอย่างบริสุทธิ์ รักด้วยจิตใจ และในมโนนิมิตแต่ภาพลวยงามทางร่างกายเท่านั้น จึงแสดงให้เห็นที่คณะผู้เขียนว่ามองความรักของเลสเบียนว่ามุ่งในความรื่นรมย์ทางร่างกายมากกว่าจะคิดรักด้วยหัวใจ

สำหรับบทสนทนา โลภภาคใช้ในการแสดงเรื่องราวของชนรักร่วมเพศและสมาคมของเลสเบียนว่ามีสมาคมพิเศษเช่นคลับของพวกเขาแยกเช่นกัน เพียงแต่ไม่เปิดเผยเท่า มีเพียงสมาชิกเท่านั้นที่รู้ เมื่อต้องการแสดงข้อมูลเกี่ยวกับชนรักร่วมเพศ โลภภาคใช้วิธีการให้แผนเป็นผู้เล่าโดยออกตัวว่ารับฟังเรื่องราวเหล่านี้มาจากนายแพทย์ วิธีนี้เปิดโอกาสให้ตัวละครแสดงความรู้ข้อเท็จจริงทางวิชาการอย่างมีเหตุผล เรื่องที่แผนเล่าส่วนใหญ่เป็นความรู้เกี่ยวกับเลสเบียน

"มันเริ่มมาตั้งแต่ปีที่ 600 ก่อนคริสตกาลเสียอีกเนาะ เรื่องรักร่วมเพศในลัทธิพท์นั้น บนเกาะเลสบอล์ในทะเลเอเซียนี้ ห่างจากประเทศกรีซ

ครั้งแรกตามประวัติทางแพทย์ พวกผู้หญิงสาว ๆ บนเกาะเลสบอล์ถูกอิทธิพลของจินตกรวีลัทธิฮิปโป และให้มีส่วนร่วมในความรัก และมีสัมพันธ์ทางเพศระหว่างผู้หญิงด้วยกัน...
เรื่องแบบนี้มันมีมานานแล้ว เห็นไหม... มีใครหลายคนอย่างกาปรีโอ ก็ให้ความเห็นว่า

1. เรื่องเดียวกัน, เล่ม 2, หน้า 750

รักร่วมเพศในสตรีเกิดได้เท่าๆ กับในผู้ชายแอปสโอด เฮลลิสและเอ็ดมันด์ เบอร์กเลอร์ก็เห็น
พ้องต้องกัน แต่คินฮีย์บอกว่าในผู้หญิงมีเปอร์เซ็นต์ต่ำกว่าชาย ผู้หญิงมีประจําณย์สืบแปดเปอร์เซ็นต์
ขณะที่ผู้ชายมีราย ๆ ห้าสิบเปอร์เซ็นต์"¹

แม้ข้อมูลนี้แสดงให้เห็นว่า โสภาคต้องใช้เวลาศึกษาค้นคว้า แต่การให้ข้อมูลเช่นนี้
เป็นการบอกเล่าถึงประวัติความเป็นมา โสภาคไม่ถ่ายทอดสภาพคนรักร่วมเพศหญิงในสังคม
ปัจจุบันให้ปรากฏ เช่นที่กฤษฎาพยายามแสดงภาพของคสสที่เป็นแหล่งชุมนุมของ เกย์ตั๋ยผู้อ่าน
ทั้งนี้อาจสืบเนื่องมาจากชีวิตส่วนตัวของโสภาคที่ไม่ได้อยู่ในประเทศไทย * ทำให้มองไม่เห็น
ความเคลื่อนไหวของพวกเลสเบียน จึงต้องเล่นข้อมูลทาง เอกสารแทนการถ่ายทอดสังคม
ที่สามารถพบเห็นได้ด้วยประสบการณ์

อนึ่ง แม้อุดประสงค์ในการแต่งกับบทบาทของตัวละครที่สร้างขึ้นของโสภาคจะขัดแย้ง
กัน เป็นผลให้ไม่สามารถบรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ แต่ในบางตอนของ เรื่องโสภาคได้ให้พิมพ์
แสดงความคิดเกี่ยวกับพาดิว่า

"ปัญหา ของพินน้อยนิด หากผลตอบรับยังเพียงนั้น ก็แล้วเด็กหรือผู้หญิงผู้ชายที่เกิด
ปัญหา เหล่านั้นอย่างลึกซึ้ง รุนแรงกว่า จะต้องผจญกับผลตอบรับที่ทารุณกว่าสักเพียงใด ในเมื่อ
การเจ็บป่วยทางจิตใจไม่ว่าประเภทใด ยังถูกกีดกัน รั้งเกียด ล้อเลียนอย่างไม่เป็นธรรม
ไม่ว่าศตวรรษที่แล้วหรือสังคมปัจจุบัน ความรู้สึกเหล่านั้นเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อย หรือแทบ
จะไม่เปลี่ยนแปลงเลยก็ว่าได้ คนที่จะสัมผัสความจริงเหล่านี้หรือยื่นมือร่วมใจเข้าช่วยเหลือ
ก็มีจำนวนน้อยนักเช่นกัน คนภายนอกเหล่านั้นดูจะลืมนึกไปว่า คนอย่างพาดิหรือใครก็ตามที่เจ็บป่วย
ทางใจ ยังเป็นเพื่อนมนุษย์ร่วมโลกที่ต้องการความเข้าใจ เห็นใจจากเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน"²

¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 892-893.

* โสภาคใช้ชีวิตส่วนใหญ่ในต่างประเทศ ปัจจุบันอาศัยอยู่ที่สหรัฐอเมริกา กับสามีและลูก

² โสภาค สุวรรณ, เจษพระจันทร์, เล่ม 2, หน้า 914

ความเห็นใจที่พิมพ์แสดงนี้อาจกล่าวได้ว่า เป็นความเห็นใจที่โลภภาคเรียกร้องให้ทุกคนมีต่อคนรักร่วมเพศ ดังที่แสดงเจตนาไว้ในคำนำ การแสดงความเห็นใจหานองนี้ปรากฏแทรกในเรื่องเป็นบางตอน แต่เนื่องจากบทบาทของพาดิไม่ส่งเสริมให้ผู้อ่านเห็นว่าสมควรแก่การได้รับความเห็นใจดังที่กล่าวมาแล้ว ความเมตตาใด ๆ ที่แสดงสิ่งไม่มีข้อล้นับล้นุนให้คนอ่านเกิดความรู้สึกร่วม หากความเห็นใจของผู้อ่านจะพอมีบ้าง ความรู้สึกนั้นต่างมอบให้ด้วยเหตุที่พิมพ์ถูกพาดิกรากอย่างไม่มีสิ้นสุดและไร้เหตุผล

อาจกล่าวสรุปได้ว่าแม้แก่นเรื่องของ เงาพระจันทร์ จะไม่ใช่เรื่องปัญหาของคนรักร่วมเพศโดยตรง เช่น เรื่องทางสายฟ้า หรือ ประตูที่ปิดตาย แต่ก็ยังเกี่ยวข้องกับคนรักร่วมเพศในการเสนอให้เห็นปัญหาของคนใกล้ชิดที่ได้รับผลกระทบกระเทือนจากคนรักร่วมเพศอย่างน้อยที่สุด นวนิยายเรื่องนี้สะท้อนให้เห็นความสนใจของโลภภาคต่อบทบาทของคนรักร่วมเพศในสังคมและได้พยายามแสดงความรับผิดชอบในฐานะนักเขียนที่พึงมีต่อผู้อ่านและสังคม แม้ความพยายามนั้นไม่สำเร็จสมบูรณ์ก็ตาม

การนำเรื่องรักร่วมเพศมาใช้เป็นแก่นเรื่องทั้ง 3 เรื่องนี้ อาจสรุปได้ในท้ายที่สุดว่าผู้ประพันธ์ต่างประสังคัมที่จะเสนอชีวิตคนรักร่วมเพศ ประเภทของคนรักร่วมเพศที่นำเสนอมี 3 แบบคือ คนแปลงเพศหรือกะเทย เกย์-ไบเซกชวล และเลสเบียน ซึ่งในการเสนอชีวิตของคนรักร่วมเพศนี้ นักเขียนจำเป็นต้องให้ข้อมูลเกี่ยวกับคนรักร่วมเพศพอสมควร นักเขียนใช้กลวิธีในการเสนอข้อมูล 3 วิธีคือ ใช้การบรรยาย บทสนทนาและการเขียนจดหมาย มีข้อสังเกตในการใช้กลวิธีเหล่านี้คือ ยังคงเป็นกลวิธีแบบเก่า ในการให้ความรู้ระดับลึกซึ้ง ผู้เขียนจะให้แพทย์จะเป็นผู้ให้ข้อมูล การกำหนดผู้เชี่ยวชาญในความรู้นั้นเป็นผู้ให้ข้อมูล เป็นกลวิธีที่นวนิยายสืบสวนหรืออื่น ๆ นิยมใช้ในการอธิบายข้อเท็จจริงทางวิชาการ ความจำเป็นที่ต้องให้ข้อมูลแก่คนอ่านในรายละเอียดเกี่ยวกับคนรักร่วมเพศนี้มีผลให้นักเขียนพบอุปสรรคในการเสนอเรื่อง เนื่องจากยังคงต้องใช้กลวิธีแบบเก่า ซึ่งทำให้งานที่ออกมาั้นในบางครั้งไม่ราบรื่น แต่เมื่อพิจารณาเนื่อหานับว่าเป็นสิ่งใหม่ และได้ส่งผล

กระทบล้ำค้ำยถึงวงการนวนิยายไทยในด้านบทบาทของตัวละครจากพระเอกและนางเอก
ซึ่งเคยเป็นชายจริงหญิงแท้ได้แปรเปลี่ยนเป็นคนแปลงเพศและคนรักร่วมเพศ ที่คณะทางสังคม
ส่วนใหญ่ที่ปรากฏในนวนิยายทั้ง 3 เรื่องสะท้อนให้เห็นว่าสังคมยังไม่ยอมรับว่าพฤติกรรมรักร
ร่วมเพศเป็นธรรมชาติอีกแบบหนึ่งของมนุษย์ อย่างไรก็ตามนี้แสดงให้เห็นว่านักประพันธ์
ซึ่งให้ความสนใจแก่กลุ่มคนรักร่วมเพศอย่างมากนี้ ตระหนักถึงความเปลี่ยนแปลงทางสังคม
และได้นำวัตถุดิบในการเปลี่ยนแปลงนั้นมาแสดงอยู่ในนวนิยาย รวมทั้งสะท้อนให้เห็นปฏิกิริยา
ของคนบางส่วนในสังคมที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงนั้น ทั้งนี้มีข้อน่าสังเกตคือ นักประพันธ์ได้
ศึกษาถึงข้อมูลทั้งทางเอกสารและโดยการแสวงหาประสบการณ์เกี่ยวกับคนรักร่วมเพศก่อน
นำมาพัฒนาประกอบเรื่อง นับเป็นการพัฒนาเนื้อหาให้แก่นวนิยายไทย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย